

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

110420

3

2

3.

Učiteljska knjižnica

468

12. 0. 21

Dvoje bukve

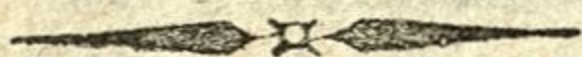
T O M A Ž A K E M P Č A N A ;

to je,

St. 468

Miwa ubozeh, in pa trije wotorji;
iz latinskega pobožnam ke pridu
prestavel

Janez Zalokar,
Spiritual ve Lublanske duhovnane.

Po dovolena vikwa nes. kral. dvorne
bukew nenije.

Va Lublane 1826.

Natisnel Leopold Eger.

Naprodaj per Janeza Klemenje.

110420

110420

110420

V/547/1952

ID = 215663360

Weste bukve

Т о м а ѡ а К е м р ѡ а н а .

М И Ш А У Б О З Е Н ;

to je ,

Premiulevane , s' kterem se uboga ve
nadlogah tolææajo , hudemu branajo
in ve poboænoste vterjujejo.

I. P o s t a v a .

Od zanæqvana vsega posvatnega
blagá.

1. » Bog je moj kral , in neqvesar
me ne bo mankalo ; na pawo me je
djal. »

Kaj imá qløvek od vsega svojiga
blagá in posvatnega bogastva druzega
kakor æiveæ in obléko ? Qemu se te-
dej napehuje ? —

In kedat umerje , mora vse tæ za-

3. Ko je nék imenítan knez mogel umréte, je djal vpričo veliko služabnikov, ka so mu strégle: » O kdor be bil zmirej révan ovqár, s' kolekan večem zaupanem be lahko umerl, kakor pa jez! »

Ko je nék drug veleki gospod bolán bil, jih je veliko ke nemu parwlo, in so ga prosile, de be jim kaj ve spomín in za službo dal, rekoú: » O gospod, gospod, kogá imam zdej, in kaj me bow dal' ? je on odgovoril: » Lej, vse tí le svojiga dobíčka ičejo; za mojo duwo pa nobeden ne spomne; in jez ne véem, kjé bom noηoj poqival in prenoqil. » In takó je umerl in prepøzno kesal se, in spoznal, de je vse posvatno prazno in golufno, ke vse ob okomígleji in kakor dem prejdè.

Blagor tadej revnemu ve blage, in ve qednosteh bogatemu, ktere na konηe svojiga æivlena s' prerokam

zauplevo reče zamore: „Gospod je moj kral, in nečesar me ne bo mankalo; na pavo me je djal” zavol svojiga svetega imena.

II. Postava.

Od peterah hlébov ve pučava téga živlena.

1. „Človek ne živi le ob kruha, ampak ob vsake božji beséde.”

Gospod Bog naš Zveličar je nega dní starem svetem po postave in po prerokah govoril, in nam ve védno po svetah písmah, in po svetah učenikah, ke nove in stare zakon razkladajo, govori, in nas uči, kaj moramo veravate, in kakó živéte in Bogú služíte.

Bera in piwa tedej, (zapiwa ve serne) nauke svetníkov, ke jih je Bog razodel ke zveličanu nih veliko.

Pobožna mawnek, gospod Flo-

renni Daventrionske je nekamu zmed svojih bratov djal: Vse eno me je, in ne veliko razlogka, ale stare ale nove testament berem; zakaj oba sta od Bogá.

2. Ko je uastitleve učenik veleke Gerard se svojim učenjam ure molil, ga je potlej vpravjal: Janez! uméw práv, kar berew? Mu odgovori: Ne vsega. Reče mu tedej natihama: Ve vsake verstine in besede psalmov se me mnog in skriven um pomúja. Hvala Bogú in svetem učenikam, ke so me zvésto ve mnogem umu poduqite. Prejme tedej od boæje miloste in gualde pet hlébov ve puqave téga æivlenna, ke so ke svetemu æivlenu dobre in storívne.

Perve hléb je æalevane serná zavol vsega hudega storjenega na svéte.

Druga je spoved vsakdanah slabost ve svojim stanæ storjenah in velike zanikarnoste ve tolekan opravih.

Tretji je hléb boæje tolaæbe ve molitve, upane odpuyena, in odvæza gréhov.

Çetérta je hvaleænost za od Bogá prejete dobrote ve sreçe in nesreçe. Za kar vse je tréba Bogá védno hválíte, qiger usmilena né utavíla, in ka nam noter do zdej ne neha dobrot delíte.

Pete je hléb serynega vesela in premiulavana veçnega zveliqana, in velikoste perhodne çastí per Boge in vseh negovéh svetnikéh.

Hvale tadej Boga za teh pet hlébov, in za veliko družéh dobrot, ka so zapopadene ve téh tréh, namreç dobrote nature, gnade in veçne çastí.

III. P o s t a v a.

Od dvojnega boja, od telesnega in duhóvnega.

„Hudøbne so me kvante perpovædvale, pa ne kakor tvøje postave.“

Varaj tadej vsah svojih poučkov,
de te nečimarne in mīkavne hudičeve
slepotīje ne zapelájo.

Zakaj dokler živlene ūlovéwko ter-
pí, se mora vojskevate, de premagan
né: pa skuwnave néso vselej enako
hude.

Ker se tadej ve to vøjsko po-
stavlen, vpíj s'prøwname in pogostem
sarqnem zdiňevanem ve Gospoda ve
nebó.

Teló vléqe dola, duh pa gørz.

Teló iuje mehkoťe in sladkoťe;
duh pa nasproťe svéťeje pokoro in
ostrøto.

Če se telesu vdáw, bow goľefan;
če se pa duhu, bow kronan.

2. Imej se tadej na sume, in va-
raj se od vsah strani, ker nése brez
skerbe pred sovraenakovame pwiňame,
bode kjer hoqew zunej ala znotrej.

Vtisne se Kristusove rane terdno
ve svoje sarqe; in Jezus in Marija te
naj bosta varha na vsakem pota.

Te iměj za jorøæje, in namésta meya in palaŋe va roka.

Ze neučenama, nezvédneme in nespametnama ne govora veliko, de se kako ne spotakne.

S' poniženama in priprostama, ke Bogá lubejo, rad govora in bode per neh.

Dobro tovarutvo, kjer se od Bogá pogovarjajo, je ke pridu; hudobno tovarutvo pa, ke od svéta kvantájo, je ukodljivo.

Ogíбай se opravljíhov, ini bode per priprosteh in molčecah.

IV. Postava.

Od nestanovisnosti ulovéckega serhá.

„Moji duwe se je parstudelo moje æivlene,“ zavol æaloste in terplena, in zavol veliko zoparnega, ke se ma pergodí, in ke me od Bogá vléce.

Kaj ma je tadej storíte, kam se ma obrnite, de ma bo bole?

'Terpa volno in čakaj ze zaupanjem Gospoda; čakaj » Gospod je pernih, ktere so æalostnaga sarná, in ponizne ve duha bo révil."

Po praviŋe nam gre terpéte, tepenam, pobitam in zaneuvánem bite, de se napem in prevzetnost duhá povabi.

Spomne se tadej svojih pregréh in hudobij, kedar se od zúnej zaneuván, in bo nehala tæba in jeza nad tvøjime očitávŋe.

Nehye né qist brez gréha, nobeden brez madeæa, nobeden nedolæen in nevréden tepena; ker smo vse gra w í l e. Sam Bog je qist, svet in neumerjou; veuæn, neskonuæn, nezadéven, in uæz vse vékome qastitlev.

Imej tadej vse svoje upane in vesele ve Boge, s' tardno volo tude kaj hudega za Bogá terpéte.

Vse posvatno vesele naglo míne,

in vsa posvetna hvala je polna jeze in golafije. Tude vse telesne slaste imajo svoje utrafenge par sebe, in so vrédne zasramotena in zanehevana.

Kdor imá veliko premožena, imá veliko skerbí; kdor po vé ze majlnem zadovolan bite, je bol ve míra.

2. Nesrečen je reveæ, ktera Bogú ne sluæz. Vse zgubí, kar imá, ktera Boga ne lubz.

Neqímern in nestanoviten je, kdor svoje upane ve stvarí stavz, in Boga zapustí.

Blagor mu, komur je Bog vse ve vsem, in s' svetem apostelnam Pavlam lahko veselo reze: » Jez pa nekár drugzega, ampak le kriæa svojiga Gospoda Jezusa Kristusa se vem hvalite, po kterem me je svét kriæan, in jez svétu." »

Ve Salomonovih prigovorah se bere od lénega in nestanovitnega ve bœæji sluæbe, rekoq: Len úh hoqe, in noqe; to je, hoqe dobro jéste in

pite ; délata pa in postite se noue.
 Houe dolgo spate, in noue kmale
 vstate ; houe prazno pogovarjate se,
 in noue quta in molite ; houe druge
 ostro svarite, sam pa noue naj pre-
 state ; houe druge uqite, sam sebe pa
 noue pobolwate.

Takemu gre wiba in palenja, qe
 se tanjali gréhov ne pobolwa.

Kdor pa ve qednosteh stanoviten
 ostane, bo srečen tukej in ve večno-
 ste. Amen.

V. P o s t a v a.

Od pokorjane poniženaga qlóvéka.

1. „Pokoren qlóvek govori od pre-
 mage,“ prave modre.

Kakó? Takó, ker tak qlóvek sam
 sebe premaga, qe svojo volo zapustí,
 in po vole drugih poniženo storí, ka
 je priproste pokorjane.

Iz téga pride velik mír in edinost, dobra vést in pomnožene ser-
unega vesela.

Tiste ima zaupanje v Bogá in se smerte ne bojí, ker je Bog njegovo upanje, ktere mu je do smerte popol-
noma pokoren bite pripravlen.

Zakaj dobre déla, ktere se iz pri-
proste pokorjane store, so Bogú nar-
lubna, in ulovéku nar bolj zaslužene.

Kdor se vikuemu, ale komu svo-
je enake, ale pa manjemu pod po-
korjano podá, on hudiča ušuga in
ukrotí - ke védno draže, de naj se kte-
re drugem poniženo ne podverže, am-
pak naj se terdo brani.

Iz téga pride dostokrat jeza, krég,
in veliko družega hudega med brate
in mirneme ludiní.

Téga ponižene Jezus Kristus ne
uči, ampak bol priprosto pokorjano
vsam perporoča rekoč: » Učite se od
mene, ker sam kroták in iz serna po-
nižen. »

Človek, ktere je človeku zavol
Bogá pokoren, déla Bogú nar bol čast,
in mu je vseč. Brez pokorčene pa so
nawe déla malo ale pa neč vrédne.

S' poniženo in hitro pokorčeno
dopadejo Bogú tuda we tako majhne
in zanečevane déla, če se iz lubežne
drugem ke pridu store.

2. Prave pokorne človek né po-
časen, ne zanikarn, ne potočlav; am-
pak, kar more, ke vsemu Bogu do-
padlívemu perpraven.

Če tedej pokoren mole ale déla,
čuje ale spí, govórí ale molčí, stoji
ale hode, piwe ale bere, pride ale gre,
jé ale se poste, mu je zavolo pokorčene
ne vse ke dobremu in ke zasluženju.

Tista je tedej zmirej míren in ve-
sel, ktere sam sebe premaga, zatají,
zapustí in zanečuje, in se Bogú in
bōčejimu naméstneku iz serča in rado-
volno vsako uro ve pokorčeno podá.

Odprite mu nebesa ví sveta an-
gelne, bečíte prevzetne hudiče; pri-

ol
st, magajte apostelne in evangelista; pro-
so site zan marterneke in spoznevav-
ne , mawneke in sluxabneke , de-
no vine in vdove, in vse svete, perpo-
ne rouite ga vse Kristusove verne bratje
ne in sestre, in sprejmite duwo ponižne-
ga, priprostega in pokornega brata iz
o- jeje telesa, in prenesite jo za nekdej
n- revnem Lanjarjem ve Abrahamovo na-
o- rouje, de ve Kristusovem mire slad-
ko, brez strahú in ve zaupane poqi-
a, va, dokler sodne dan ne vstane za
o- vsame svetame ve presrečno večno
o- qast. Amen.

VI. P o s t a v a.

Od tréh znamen svetega križa.

o- 1. D e n e m e , v e z n a m n e
bøæje lubezne, na svoje serje,
n- de me lubaw qez vse, in zapiwa znam-
ri- ne svetega križa ve svoje parse, in vse

rane mojíga terplena zoper púšne hudobnega duhá.

Zakaj moj križ je pot ka zveličanju, znamenje premage, in nepremagavnega; prežene telesne in dušne nevarnosti.

Zatorej postave se posebno ve tréh krajih znamenje svetega križa, na sernje, na usta, in na roke zoper vse pregrehe.

Sernje znamenaj, de kaj hudega mislel ne bow, ampak le dobro od Bogá in od negovih dobrót, de bow imel sernje ve zavétji obvarvano pred vso hudobíjo, in z' Bogam in ze negovame svetníke skléneno.

Znamenaj svoje usta, de ne bow kej hudega, prewírnega ale nespodobnega govoril, ampak le dobro, sveto in koristno; in bow Bogú lub in parjetan, in od ludí vrédno hvalen.

Znamenaj svoje roke, svoje prste in dlane, de kej prepovédanega ne storiw, ampak le lubezne déla ke pri-

du bližnemu, in ve vsem tém ke yaste in ke hvale Bogú.

2. Mislè tedej zmirej in povsod dobro, govore védno dobro, in délj vselej dobro, in bo tvøje æivlene s' trojnema znamenè svetega kriæa zaznamnano Kristusovemu terplenu podobno.

S' kriæem bow vse vesele in æalostne, perjetne in zoperne skuwnave premagal, ke se nanaglema ve skrivno to tvøjiga serija perkradejo.

Zakaj teæko se kàj takó dobrega storíte obétaw, de be hudij napotja ne délal, in védno le na hudo ne vlékel in ne oskruneval.

Ne maraj zan, ne boj se ga, ampak vse kakor gnoj zaneuj, ve Jezusa kliqe, s' svetem kriæem se zaznamnaj, ke Marii pod kriæ béæe, zdihúj, æalúj, milúj: od kriæa ne hode, ampak æele ve tém æivlene z' Jezusam in Marijo æivète in umrète, de pojden ænima ve veqne prebivalca. Amen.

VII. P o s t a v a.

Od lubeznivega milavana slabeh.

1. » Prenawajte eden druzega vs ljubezne ; ker ljubezan pokrije veliko gréhov.»

Nehce naj se ne prevzame , in slabeh naj ne zanzúje , ker nehce ne vé , kakó se bo we ænim godilo , in ce bo stanovitén.

Vse smo slabe , vse potrebujemo pomoce ; vse æelamo dobro in se bojimò hudega.

» Bodete tadej usmilene , (prava Gospod) kakor je vaw nebeuk Ouce usmilén.»

Ne déljaj se preveç pravícnega , de se ne bow zavzel , serjá zakerknil in bolníka pogubil ale pa ranil , kterega ba bil imel potolaæite in ozdrevete. Naj usmilene sodbó premaga kakor prave svete apostel Jakop.

To je tude lubeznive mawnek gospod Florençji lahko potardil , rekou

Vsele sam ze ljubeznajo veq opravel,
kakor s' hudem in s' straham. Res
je, takó je Kristus uqi!

2. Kakor ti s' svojim bližnem
délaw, takó bodo tude druge potlej
(po praviqne bõæji sodbæ) s' teboj
délale.

Karkole namrazu svojimu slabemu,
æalostnemu in ranenemu bližnemu sto-
riw, to storiw Kristusú, ke mu kakor
angel s' qastjo Gospod-Bogú sluæew.

Imej se tedej na sume in skerbe,
de svoj qas ke pridu obernew, de za
vse dobro le Bogú qast povraqujew,
in neq po neqimernem sam sebe ne
perpiwew. Zakaj vse, kar imaw, je le
bõæji dar, bitje, æivlene, um, misel,
beséda in djane.

Kedar s' tém bõæje qastí in hva-
le iuwew, taqas grew ze angelija ke Bo-
gu ve nebesa; kedar pa neqímerne qa-
stí iuwew, in se veseliw in sam sebe
dopadew, in se verh družeh povzdi-
gujew, takrat padew na tla, zgubiw

bogajo gnado in nebesa, zaslužejo pogublene zavol napuha in serna prevzetnosti, ke te ljudi vane zvoda, in te pregréhe od sebe ne zaveréjo in ne zanačújejo; zakaj vsak je gard in nečist pred Bogom in pred njegovima angeljema, kdor sam sebe povikuje, in se hvale.

Kdor je pa zarés ponižen in načuje svojih očeh, in vsam dober, ubozemu usmilen, bolnega obkraluje, stiskanega tolaže; kdor je nevédnemu učenik, padajočemu vzdigavaverj, dvomju poterdnik, on bo srečo in usmileme od Bogá ve té ptujanje, in ve nebesah večno živlene prejel. Amen.

VIII. P o s t a v a.

Od stanovitnosti ve dobrem.

I. »Ostaníte tukej, in učíte za manoj.»

To je govoril Jezus svojim učen-
 nam grede na kraj svojiga terplena,
 de je smert terpel za nas.

To naj misle, in naj se ve sarnje
 ohrane, kdor gre ve kloutar ale ve
 kako poboeno druæbo, kakor de be
 mu Kristus sam rekel: »Ostane tu-
 kej, in uuj ze manoj, mole in per-
 pravljaj se za perhodne skuwnave.»
 Zakaj izgled sam tebe in drugem poka-
 zal, kakó uujte in molite, de takó sto-
 riw, in ve začetem dobrem stanoviten
 ostaneu. »Kdor bo namrey do kon-
 nja stanoviten, on bo zveličan.»

Dobre imajo veliko skuwnav, pa
 tude veliko tolæb. Pa vse terplene
 praviqneh né ney prote plajilu ve per-
 hodnem veqnem vesela.

Kedar skuwnava pride, podaj se
 preñ ke molitve. Ne obupaj, in ne
 gane se od mésta, ampak stanoviten
 bode, in perporoqe se Bogú.

2. Sreçen je, koger lastne in dru-
 zeh nevarnoste spametvajo, in ga po-

niænega, krøtkega, usmilenega, lubez-
nivega, postrælevnega, parjaznega in
nekoger zaneuvavna ne naredæ.

Blagor druæba, kjer je Jezus æiv-
lene, moq, mír, in edinost svetega
djana med níma.

Ne yude se, ne pohujwaj se, ne
zavzema se, ne boj se, in ne obupaj, ye
se yasa káj nerodnega parmere ve druæba
dobreh bratov ala sester, in ve sveteh
krajih in per poboæneh ludéh; ala pa
ye ktere od zaçetega dobrega odsto-
pejo, ala ve pøste (ve zderæane, ala
ve pomankane) godernajo, ala se yed-
nost in sveteh od Bogá in svetnikov
postavljenh postáv navelíqajo. Ker sla-
be, nestanovitne, ke hudemu nagnene
in vstate nemarne smo; in ako be nas
Bog védno s' svøjo gnado ne podpíral,
be terdno state in stanovitne bite, in
sovraænekam in pregréham braníte se
ne mogle. Ze bøæjo pomoujó pa za-
moremo vse, zaçete, délate in do-
délate.

3. Pomne tadej in varej se, ker je Bog tude per angelih hudobijo bil najdel, in perve ulovek je ve raji bil padel premagan od sadu. In mnozena Izraelov je bila ve puavave, zavol godernana, nepokorvane in zavol pozelena mesa pokonvana.

Tude nelo per apostelnih in per družih, ke so za Kristusam hodile, in ke je per njih bil in nim pridgval, se je nekaj napunega in nepopolnama godilo; so prepirale se, ktere de bo med nime perve in vikve ve nehekem kralestve; ktere je on sam lubegnivo posvaril, in s' svojim zgle dam in ze besedo podujil, ne veson jih reči iskate, ampak ponieno eden drugam postréve, in eden drugega s' yisto lubegnajo lubite, kar tude nam storite in spolnite daj nau Gospod Jezus Kristus. Amen.

IX. P o s t a v a.

Od mnogih zaderg staraga so-
vraæneka.

1. »Ustavete se hudiçu, in bo
béæal od vas.»

Kakó? Ze vero in s' Kristusovem
kriæem. S' kteram orøæjem? S' çutjem
in s' pøstam, ze délam po dneva in ze
molitvejo po noçe; s' svetem branem
in poboænem premiølevanem, ze u-
bøtvam in s' çistostjo; s' poniænost-
jo, ze moljanem praznih reçi, s' sa-
møto in ze bégam od posvetnega hru-
pa; s' pomilevanem æalostnih, s'
prøwnama za sovraænake, s' popol-
nama pøkorjeno in ze veliko poter-
peælivostjo ve hudem bøji zoper pre-
grébe; s' stanovitnostjo ve vseh çed-
nosteh, ze zatajevanem svøje vole,
ze zaneçevanem vësokoste, hvale in
çastí.

Zakaj kdor ve téh in drugih sve-

teh pobožnosteh in urnosteh priden in terden ostane, on zarés Bogú dopade, in hudiča premaga, ktere pomnožeh poteh in slepotíjah pobožne we bol kakor druge skuša, sovraže, strawe, in nadlegva; takó de ne more nebeden brez skerbe pred negovame vèrvní bite, bode ve kraji in stané, ve rede in hiše, ve ktere hoče.

Kaj je tedej storite? Ke Gospodu bežate, ve Jezusa klinjate, zdihevate in jokate, de te on védno pomaga, te že močjo obdá in vareje, in po toľkan nevarnosteh ke sebe (kjer je prave in vérne mir) lubeznivo s' svojo gnado perpelá.

2. O kakó práv in umno ravná, kdor vse jasno (ve serhe) zapustí, in se vséh gréwnéh perložnost vareje, in se natihama posvetnem rajém skríje.

O kakó dobro in pridno se uqí, kdor se živlena in terplena Kristusovega vsak dan preúča, in vse rado-

védnoste in vasokosta, ke od Bogá in od znotranéh račí vléčejo, ve nemar puča, de posledna kóna in sodbó práv pogostam premiuluje.

Zvést in umen mlapan je, ktera ponizne Kristusove in negovéh svetníkov izgledé pobožno posnema, in se wirokeh potov velikúnov varaje, in pred nima beáí.

Ker bogatine in velikúne hudiq posebno zalezúje, in jih s' uastmí in slastma golefá in pogubla; pred kterema so revne in priprosta dostekrat bol ve zavétji, pa vendar ne popolnoma brez skerba. Zakaj ko videjo, de je veliko prebrisanéh na tém svéte sreynéh, in de nih tovarwa nakviwko pridejo, jih mika tude kaj tanega zadobíta in brez gréha iméte.

Ale Kristus to prepové in bolwe svat dáje rekou: »Prodajte, kar imate, (sej némate samí od sebe, tude néste samí naredíle in stvaríle) in dajte ubogam. Ne napravljajte se bogastva na zemle,

kjer vse míne," ampak napravljajte se bogastvo za nebesa, kjer vse dobro večno ostane.

Béæe tadej pred svétam, in hode za Kristusam, de peklu odídeu, in ænim ve nebesa prideu.

X. P o s t a v a.

Od brambe dobre vole zopar so-
vraæneke.

1. »Ze branilam te bo obdala ne-
gova resniqa, in se ne bow bal po-
noynega strahú," ne ve dolgeh ju-
traneh molitvah, ne po dneve opol-
danega vruga ve mnogeh délah in
ostreh posteh.

Jezus Kristus, pot, resniqa
in æivlene, zveliqane, moy in mo-
drost te bo ve vsem, kar bereu, po-
jew ale délaw, na desne in na léve na
strane stal, de bow védno vesel Bogá
hvalil. On je tvoj pomoynik, tvoj

varh, in močen branivŕen pred vsama hudobnama sovraŕneke.

Če je Bog za nama, kdo bo zoper nas? prave svete Pavel.

Če se nočem sovraŕneka bate, lu-
be Kristusa. Zakaj, kolekor bol se ve
tebe lubezen bŕeja vnema, toleko
men maraw za svétovo lubezen, in
zginu hude strah.

Lubezen bŕeja se ne bojí ne
smerte, ne hudiča, ne peklâ.

Deræe tadej terdno branilo prave
vole ve bŕeji lubezne, in bo zginel
ves strah in manûla golefíja sovraŕ-
nekova.

2. Prava vola sovraŕe vse hudo,
se vareje, kar more, vsaŕega gréha,
zaméče zmiŕevane, noče krevíne,
beŕí pred leŕmí, se mu gnuse nad
vsam neŕimarnem in nepoŕtenem.

Prava vola je Bogú vŕeç, ima
rada vse dobro, resniyno, praviyno in
sveto; iče povsod le bŕeje çastí, ve
vsakem dŕbram déle in govorjene, ve

vsakem kraji in vsak čas, dokler æiví na svéte.

Prava vola se za bližnjem dobraga veselí, in je æalostna hudega; pomaga ve potrebe, mole za gréhe, odpustí razæalene, se bolnih usmilva, in zmotjenem práv svétva.

Prava in popolnoma vola imá védnó Bogá pred oymí, in le Bogú ve vsah svojih dobréh déleh in misleh dopaste æelí; družeh bolwane in srečo lube s' serçam in ze ustme, in za svoje imá; lastno volo baræ zaveræe, hvalo zanæuje, in pred slovam bææí; ker misle, de je vse prazno, kar od Bogá vléue, in na nizke (časne) reuí navezuje.

3. O revne, slabe in zanæevane brat, ne omaguj ve britkosteh in ve terplene; ker se s' Kristusam skuwan na kriæe, in ze marterneke ve zapertíi in ve jeue.

Poterpe tedej nekoloko rad in volno, ka ne morew veliko ze veselem

terpétz , kakor je veliko svetníkov storílo.

Terpa vsaj nekoloko zopernah besedí , ke ne morew ostrah wib terpétz.

Terpa tí za Kristusa nekoloko teælega , ker tolekan posvatnakov za svét veliko hujwega nepregovarjama terpe.

Ne zgublaj za nepoterpeælívostjo svojiga zasluæena , ke se lahko s' svetem poterplenem vsak dan in vsako uro bõæje kraljestvo in veyno çast zasluæew.

Postave se pred se ve britkosteh in ve terplene sveto terplene Jezusa Kristusa , in te bo loæe vse zoparno , ke te stiska , prestata.

4. Nekogar né na zemle , de ba se mu kaj zopernaga , bode na duwe ala na telese , ne permeralo.

Nobeden né pod nebam brez déla in terplena ; vsak je sam seba teæa in nadloga , bode sam , ala ve druwe-ne , bode ve praznevane ala ve opravíleh.

Potréba je tadej bōæje pomoçe, in od znotrej in od zunej velike potpeælívoste, braníla prave vole zoper vse sovraænekove puñe, zoper telesne napáke, in svétovo parlizevane.

Obléñe Kristusovo orōæje, sluæabnek bōæji, in bojuj se, kakor dober in zvést voják, in deræe se terdno kriæanega Kristusa.

Vse Kristusovo æivlene je bilo kriæ; takó tude tvōje. Zakaj djal je: »Kdor hoçe za menojo prite, naj vzame vsak dan svoj kriæ, in naj hode za menojo" ve moje kraljestvo.

XI. P o s t a v a.

Od hvalena Bogá ve vsakem dobram déle.

I. »Hvale moja duva Gospoda." Délej vse dobro Bogú ve çast; in ako çase kàj dobrega mislew, govoriw ale storiw, reñe na zadne: Çast

Bogú, hvala Bogú. Ker brez Bogá in negove gnade ne morew ney dobraga storite, ne začete, ne dobro, práv in sveto dokončate. Bog začetek in konec vsega dobraga dá, in hoče spet varneno iméte, kar je dal.

Naj bexí tedej prevzetnost in lastna hvala, in prazna čast; in naj pride in naj gre ve serne ponižena molitev, sveto premiševane, zahvalene, in glas čezena vselej.

2. Kakó more kdo čistost in mir serne zadobite? Poslušaj ob kratkem, in hrane to verstinjo ve psalme: »Béæe pred hudem, in déljaj dobro.« Obvaraj svoje serne pred gardame in hudame mislama, svoje usta pred wkodlívama besední, in svoje roke pred prepovédanem djanem. »Lej, tak prejme æegen od Bogá, in milost od Gospoda svojiga zveličarja.

Misle tedej védno dobro, govora védno dobro, in déljaj védno práv, in bow imel mirno æivlene in dobro vést.

Mír bode vsakemu dobremu, poniženemu, pohlevnemu, priprostemu vsega (posvetnega) zanaševanju, in do smerte pokornemu.

Gorjè pak vsakemu hudobnemu, porednemu, golufnemu, napynemu, prevzetnemu, nepokornemu, ke nekotmur bol ne ukodva, kakor sam seba.

XII. P o s t a v a.

Od gréha neujimerne hvale in lastnega dopadajena.

1. »Ne kopajte se nakvíwke,» prave ponižene Jezus.

Ne hvale se tedej neujimerno, zanašliva prah in pepel, če te je dobro; ker ne véw, kaj te juter čaka, če bow stal ale ne.

Svete apostel Pavel prave Rimljanam: »Ne modruj vesoko, temuq boj se.» Ne povzdiguje se ve dobrem, de ne padeš ve hudo; zakaj Bog je

prevzetnem nasproti, angelnam in ljudém, ktere se napihujejo, se samí vse sebz prevzamejo, in se dopadejo.

Joj, napih se prime vsah, vikvah in podloænah, posvatnah in pobænah!

Prevzetnost je sílno kuæna bolézen, se naglo ulovéwkaga sarná prime, in skuwa qiste in svete, pravíqne in nedolæne, uqene in mogoqne.

2. Kdo se tadej more hvalite, de imá qisto sarnæ med ludmí, de brez vse hudobije æiví? Zarés nobedan nè.

O Bog, tí sam se svet, tí sam Gospod, tí sam narvíkwa Jezus Kristus; tí se pred vsame in med vsame, qez angelne in svetníke vékome qa-stitlev.

Prosem tadej, o Gospod-Bog! ozdrava møje sarnæ, ker sam te gra-wil. Stvare ve mene novo sarnæ, in izbriwa vse møje hudobije, de bom vas qist, vas tvojq, teba perjetan in vwæq, sam sebz pa zanaqlev in naq,

de zadobim milost in usmilene pred
teboj in vsame tvojime svetnike zdej
in vékome, o lubezniiva Jezus Kristus!

XIII. P o s t a v a.

Od mnogih vojsk hudobnih ljudi, in
od poterpealivosta bogabojecevih.

„Ukrota moje sovraenike; ker
veliko se jih vojskuje zoper me.“

Poterpealivosta te je tréba in po-
sebne boaje milosta, de te od zno-
trej in od zunej vselej in povsod
krepjá.

Veliko vojsk je na svéte, veliko
truda in terpea pod nebam, pa né na
nebe. Kdo zamore vse hudo na své-
te, in skrivne boaje sodbe svetéta?
Kdo drug, kakor sam Bog, on pra-
vijen, mojen in poterpealav sodnik,
ke ulovévko hudobijo premaga, ke
solnne in deæ daje pravijnam in kra-
vijnam.

Nahče se ne more negove vro-
čine in védnosta skrite, nahče se ne-
gove sodbje ogníte, in negovam rokam
uíta. » Ve vsakeim kraji gledajo Go-
spodove očí po dobréh in hudobneh.»

Reče tadej ze Davidam ve psalmé :
» Møje očí so védno ve Gospoda, ker
on bo otel møje noge iz zaderge.» In :
» Ako ba me Gospod pomagal ne bil,
ba bela æe bliz ve pekla møja duwa.»

Ne postavljaj svøjiga zaupana in
mirú ve nobenega ÷lovéka, in ve no-
beno stvar, ne na nebe, ne na zemle
ve noçew ve zmotah, ve goléfi in ve
nepokoji bité.

Zveliqane je le ve samem, pra-
vam, æívam in neskonyno dobrem
Boga, ke je vse iz ney stvaril, in vse
po praviçnem sklepe obraça.

XIV. P o s t a v a.

Od hudobíje hudobnaki prota nedolænam.

» Gospod, store dobro dobram in nim, ktere so ravnega serhá.»

Blagor jim, ktere nedolæno pred teboj æive, o Gospod, in ktere brez zvičaj in ve prave priprostosta tebe iufejo.

Blagor vsam, ktere nar prej, in ve vseh svojih besédah in ve djane le za tvoje povikwane, za tvojo hvalo in çast, in za tvojo lubezen, vse, kakor tí hoçew, skerbe, in ve vseh svojih déleh neç lastnaga némajó, in iméte noçejo.

Bode Jezus ve tvojim serhe vselej in povsod, per déle in per pouitke, brez zvičaj, in brez godernana, kakor gre poniænemu bœejimu sluæabneku, ke je noç in dan za vse dobro pravlen. » Hudobne pa ne takó, ne takó; ampak kakor prah, ke ga véter

po zemle raznawa," in per kterah né strahú bœjiga, ne lubezna bœje ve njihovem sernje.

Kaj pa je tedej ve njih, in med nima? Vsa kraviŋa, krég in razkol, napah in nevouplivost, lakomnost, golafija in hudobija. Takó je æivlene hudobneh, ke ne nehajo hudobevátz in dobrem in priprostem zabavlatz; dobrem ke zasluœenu, nim pa ke pogublenu; dobrem, de rastejo ve œednosteh, nim pa de se nakopújejo pregrého.

Daj nam, o Gospod ze dobrama ve œednosteh raste. Amen.

XV. P o s t a v a,

Od hudiœeve nevouplivoste zavol
qlovéwkega zveliqana.

1. „Hudiœeva nevouplivost je smart perpelala na svét," in od tod je krég in veliko razpartij perulo med ludi.

Joj, hudiq nar hudobnawe so-
vraek nek qlowkega rodú, gospodava-
ven tamé, in kral vseh prevzetnih,
ne neha zapelavate in nadlegvate ver-
neh, ktere Bogú sluæajo.

Razpartíjo je naredil ve nebesah
med angela, ve raji med Bogam in
qlowkam, med Adamam in æeno
negovo, ke ju je ve gréh zapelal;
jezo in poboj med Abelnam in Kaj-
nam; med Jakopam in Ezavam so-
vrautvo.

2. Védno hode svét paqet, de
posvetne poboæne zasmehújejo, nedu-
hovne duhovne opravljajo, uqene neuqe-
ne, neumne modre obrekujejo. Zdraæbe
déla med prevzetnema in poniænema,
med moynema in slabotnema, med ve-
likema in majhnema, med lépnema in gar-
dema, med ælahtnema in neælahtnema,
med starqam in mladénqem, med vik-
wam in podloænem, med stanovitnem
in postopaqem, med poboænem in
razuzdanem, med molqeqem in be-

sedajem, med priprostem in prekanenam, med rasniqnam in læniqnam.

Med tème in veliko družama, dobreme in hudobnema, téka vrag, de be jih ve gréh zapelal in od dobrega odvarnil.

Pred nim nas ohrana in obvarana Gospod Jezus Kristus, ka je na svojim kriæe krala svetá premagal, in s' svojo predrago kervejo iæ negovah rok nas réwil. Amen.

XVI. Postava.

Od orøæja Kristusovega in svetnikov zoper pregréhe.

1. »Vzemite in oblénate orøæje bøæje, de boste mogle obstate ve hudem dneve, in ve vsam popolnoma deræate se. Zakaj, kdor bo do konna stanovitan, bo zveliqan.» In qe ktere qasa pade, in se ve kake réqe

spotakne, naj ne obupa, ampak prene
naj se kesa in vstane, naj se skerb-
néjše vareje in poboljša.

O kakó dober svet in zdrava po-
moy je, zoper vse hude beséde in déla
vojskavat se, kar bojvavnam in ka-
savnam veliko zasluzene obéta, in ne-
mu, ktere premaga in stanoviten osta-
ne, večno vesele po té ptujene deli.

Zatorej je zveličar osnanavane
božjiga kralstva in zanečevana svetá
djal: »Délajte pokoro, zakaj nebško
kralstvo je bliz.» In pa: »Dobra,
polna, natlačena in preobilna mera se
vam bo dala ve vaše narouje.»

2. Oróžeje za navo vojsko né te-
lesno od zunej, ampak duhovne da-
rove so od znotrej, déla lubezne, po-
nižne stréžbe, molitve, jok in pøste.

Zlato oróžeje je presvetih imen
Jezusa, Marije in vsih svetnikov po-
božno kličane.

Oróžeje revnega in poniženega bo-

æjiga služabnika so kriæ, æeble, su-
laŋa, predragih pet ran, in vse o-
rodje Kristusovega terplena, ve spo-
min zapisane.

Sreberno orðæje so besede svet-
ga pisma, bukve učenikov, pravíne
duhovnov, in ñerkvene postave; po-
stave menihov, poboænih molitve, po-
niænih æivlene, in pokornih izgleda.

Bronçeno in svetlo orðæje je vojs-
kavane svetih marternikov, in nih
neznano terplene za katolawko vero,
s' kterem so podérle prazne malike,
in ime Jezusa Kristusa kriæanega ñez
vse kralæstva in ljudobije svatá, in ñez
vse nebewke luçe povikwale.

3. Æelézno orðæje so ostrosta in
pošta, spokornikov tarde déla telesu
neparjetne, dolgo ñutje, pogostne mo-
litve, grenke solze za zveliqane duwe;
vroçina po léta, délo in trud ob æetve,
mraz po zime; boleçine ve glave, ve
zoba, ve bedra, ve noga in ve družih

udah telesa, de se krotí hudobija me-
sá, in brana strélam hudičevam.

Orðæje dávínj, vdov in æen je
qistost, sramoælivost, molučnost, po-
niænost, modrost in spodobnost; tréz-
nost, zderænost od slast in ukodlive
líupnostæ; domévavnost, bæg od oqit-
nah krajev, in skerbna varnost sar-
nã in jezika ve vsah razúéh vselej in
povsod.

Ve to orðæje nas oblénæ, prelu-
bezníve Jezus, in nevarnem sovraæne-
kam brane, de bomo po pròwnah tvø-
jih svetnikov resnično ke tebe prite
vrédne. Amen.

XVII. Postava.

Od prida pogostne molitve.

1. „Par mene je molitev Bogú moji-
mu æivlenu,“ vselej in povsod.

Bode tãdej, kjer hočew, imej par

sebe tovarwíno in tolaænnaŋo sveto molitev, kratko ala dolgo, kakor čas per-pustí.

Pobožnemu bōæjimu sluæabnaku je vsak kràj prilægan ka molitva, in vsak kratek čas ka premiwlavanu kàj dobrega. Zakaj zapisano je, in se vsak dan per svete mawa here: »Nebó in zemla sta polna tvøje slave; Hozana na viwavan.

Hoçew ka pridu in ob kratkem molita?

Daruj Bogú ñélo svoje sarnje in reŋe: Prosem, réwe, osreçe in posvete me, Gospod, ka ve nebesah prebívaw. Tvøja vola se ve menæ vselej zgode.

In če práv premislew, in uméw, in skerbno prevdaŋaw, je vsako dobro délo, govorjene in misel od Bogá, od qednost in svetah pisem pohlevna molitev, ka terka na nebó, usmilena prosa, milost in hvalo doseæe.

In kadar takó délaw, se vesele
angelne, se boje hudiče, in se na-
pelajo bližne bratje in sestre, de per
tvøji pogostne molitve tuda oní molajo.

2. Naj tadej jezik ne preneha mo-
lite, ne roka délate, ne serne pre-
miwlevate, ne noga Bogú sluæíte.

Molitev naj s'teboj vstane, in po
noce ve postele yuje, in svete pésmæ
in psalme pøje; naj s'teboj spat gre,
in pred teboj in za teboj ve ñerkev,
ke obédu, ke pogovoru; naj s'teboj
po tréznem kosile Bogá zahrvalè; naj
gre s'teboj na pole, naj séje s'teboj
na verte, in naj se s'teboj domú ver-
ne; naj omíva tvøje noge od blata
prazneh rzqí, in obriwe roke od gar-
deli déli; naj te sprémli povsod na
skrivnem in oqitnem kraji; naj bo per
tebe ve moljane, ve zajetke, ve sréde
in na kønne déla, ke yaste in hvalè
presvete Trojínè.

• XVIII. P o s t a v a .

Od posamezne molitve enake ostram
pwiņam va sovraēneke.

1. „Ze bōæjo besédo so nebesa
postavlene, in ze duham negovah ust
vsa njih lepota.”

Bōæja beséda je zvésta duwe bra-
nίlo, in ostra pwiņa zoper sovraēneka.

Veliko zviĵaj imá stara sovraēnek,
in veliko se peržadéva zoper pobōæne.

Ale Kristus bōæja moĵ in mo-
drost je moĵnejše od vsah na nébe
in na zemle, ke zamore ze eno samo
besédo hudiĵa premagate, in ga pod
nogama svōjih poteptáta.

Če te tadej nagel strah obide,
mole in bere: „Gospod, bode nam
moĵen turn pred sovraēnekam.”

Če te trohlίvo mesó va gréh vlé-
če, mole in bere: „Presune s' svōjim
straham moĵe mesó, ker se tvoje
sōdbe bojím.”

Če se hudo natoljevane pertakne, mōle in reņe: „Bog, stvarę vę mene novo serņe, in ponōvę vę mene pravęga duhá.”

Če te huda æalost stiska, mōle in bere: „Daj me spet vesele svōjiga zveliqana, in ze mōynem duham me poterde.”

Če te nečímarna hvala mika, mōle in reņe: „Ne nam, o Gospod, ne nam, ampak svōjimu imenu daj hvalo.”

2. Če te obupnost nadlegva, mōle in bere: „Gospod, tí se mōje upane od mōje mladosta; od mōjiga rojstva se tí moj varh.”

Če se serņu neč ne lube, mōle in reņe: „Pomagaj me, in bom réwen, in bom tvōje praviņe vędno premiuleval.”

Če se zaspan, mōle in bere: „Razsvétla mōje očí, de vę smerte ne zaspím, de ne poreče kterekrat moj sovraænnek: Premagal sam ga.”

Če se ta lenoba ponúja, mola in rene: » Obude, Gospod, svojo mogounost in pride. Poterde me, o Bog, s' svojo besédo, de ne opéwam na pote.»

Če se ta délo perstude, mola in bere: » Glej mojo nizkost in moje délo, in odpuste me vse moje gréhe.»

Če te jeza mote, mola in rene: » Gospod, daj poterpeælivost in mir svojimu hlapcu, de moja duwa ob nebewko krono ne pride,» ker se djal: » Ve svoji poterpeælivoste boste svoje duwe ohranila.»

3. Če te qastí in imenítnega stanu lakomnost míka in æene, mola in bere: » Nagne, o Bog, moje serne ke svojim postavam, ne pa ve lakomnost. Odverne moje ouí, de ne bodo po neqímarnosteh gledale; na svojim pote me oæívlaj.»

Če te preveq pite in jéstæ æene, mola in rene: » Nebewko kraljestvo né jéd in pijaca, ampak mir in vesele ve

svetem Duhu. Duh je, ka oxiyla, meso ne velá ney."

Če te kaj novoga sliwate ala lépega vidate mika, môle in bere: »Vsa lepota kraljeve hujere je od znotrej," i. t. d.

Vse pozemelsko je manlivo, vse posvetno nečímerno, če je tude we takó lepó. Sam Bog je vas popolnoma in neskončno dober.

Če za Jezusam grew in se (ve serije) vsemu odpovéw, bow ve Jezusse vse imel.

Po vsah téh sveteh besédah sosebno to le ohrane, velikrat môle in bere: »Mene pa je dobro Bogá deržate se, ve Gospoda vse upane postavate."

XIX. P o s t a v a.

Od varstíň, ktere je dobro pred začetkam déla brate.

1. »Skríj ve moje serije svoje beséde, de se te ne pregrawím," ker

človek kmale ve gréh pade, če néma
neč dobrega ve svojim sercu od Bogá
Jezusa zveličarja svojiga.

De bow pa hitro Bogá ve misleh
imel, navade se vse, kar sliwew in vi-
daw, kar berew in mislew, ve Bogá
obračate.

Imej se ime Gospoda svojiga Bo-
gá po nočeh in po dneveh ve spomine,
de te bo dobro ve nem; ker brez nega
te bo védno hudó, bode kjer hočew,
in imej kar hočew.

Kedar se po nočeh zbudiw, odpre
svoje oči in môle tole verstíno, in
reče sam sebe: » Vstane, vstane, kte-
re spíw, in Kristus te bo razsvétlil, »
ke je obľubil plačilo jim, ktere uje-
jo in môlejo.

Kedar zvon vabe, reče: » Lej,
ænenen Jezus pride, pojdete mu na-
proté. » Kdor zamudí, bo osramoten
in brez bœjiga darú.

2. Kedar te délate klíčejo, misle:

» Ve imene Jezusa Kritusa Nanjaré-
wkaga vstane, in hode, in store, kar
te je storíte, ker je bolwe pokorujena,
kakor daritev.»

Med délam môle veukrat, psal-
me premiwluj, kvant se varaj, ve
Jezusa klíqe, in mu koléna perpo-
gij.

Kedar zvoní, môle qeujeno Ma-
ríjo, in se ji perporoqe.

Kedar ve qerkev vabe, reqe: »To
znamne je znamne velenega krala,
pojdemo in darujmo mu darove, zla-
tó, kadílo in míro.»

Ko ve qerkev pridaw, môle: »Ve
tvøjo hiwo grem, o Gospod, in bom
mølil ve tvøjim svetem tempalne ve
tvøjim straha.»

Kedar se ze družema ve qerkve,
reqe: »Ve priqo angelov te bom pél,
bom mølil ve tvøjim svetem tempalne,
in hvalil tvøje ime.»

Kedar iz qerkve grew, môle: »Vo-

de me, o Gospod po staza svojih postav; ker to æelím

3. Kadar grew zdom, rene: »Vode, o Gospod, moj Bog, pred teboj moja hojo. Gospod za teboj grem, kamorkole pojdem, ker imaw beséde veqnega æivlena, itd.

4. Ve vsake boæji beséde najdem nebeške kréh, qe práv uméw in práv æivíw.

Qe pa práv ne æivíw, te bo boæja beséda kamen, ne pa sladek kréh.

Oberne svoje serqe ke poniænemu in lubeznívamu Jezusu, in bow mír najdel svoji duwe, in vse zoperno te bo ke pridu in ke veqnemu veselju.

XX. P o s t a v a.

Od sedem ælahtneh kamnov ve dobre druæba.

1. » Rod pravíqneh bo hvalen; pota pa hudobneh pogublajo. Sreço

da Bog na glavo pravičnemu; preklet pa je, kdor odstopa od božjih postáv."

Va vsake dobre in pobožne družbe se svéte posebno sedem ælahtnih kamnov ale qednost, znamna pobožnoste, Bogú in angelijam dopadljivih, hudíqem pa zoperneh.

Perva ælahtna kamen, je p o k o r u p c n a p o d l o æ n e h; de vse radovolno, hitro in poniæno svojiga vikwega bogajo, in vsak svojo termo zapustí, in s' Kristusam vsako uro lahko reçe: **Ŧ**qe, ne kakor jez hoqem, ampak kakor tí. **Ŧ**qe, tvoja sveta vola se zgode, ne moja hudobna.

Takó se hudíq premaga, in negove naklepe poderó, pokorqene zasluæene raste, in nebewko plaqílo se bilwa.

2. Druga ælahtna kamen je e d i n o s t v e s v e t e m d j a n e; de vse vkup délajo, qujejo, molejo, se po-

stajo, jedó, in eden drugaga tolaæajo, po besédah svetega apostelna Jakopa: »Molite eden za drugaga, de boste zvelíqana.»

Tretji ælahтна kaman je stanovitnost na méste, de krajev tje ve dan ne prebírajo, in se ve svoj poboluek ne preselujejo, ampak za Kristusa mowke ostanejo, de bodo od Kristusa sliwale: »Víte per mene ostale ve moji skuwna.»

Çetérta ælahтна kaman je poterpeælívost ve zoparnosteh, de so perpravlene teæave in sitnoste, ktere se ale samí napravejo, ale jim jih pa druge s' perpuçenem praviqnega Bogá naredæ, za veqno æivlene prestate. Zakaj ve krajih, kjer je veliko ludí razne staroste in mnogaga naroda, je malokedaj brez zmewnáv ve beséde ale ve djane; torej je poterpeælívoste tréba, nar bolwega zdravíla zoper vse zmewnave po nauke svetega Pavla: »Eden drugaga butaro nosíte,

in takó boste Kristusovo postavo dopolnili." Ktere pa de so te butare, nas uýí vsakdana skuwna, namreç æivotne slaboste, nepopolnamaste serij, in pomankane uednost ve nas vseh; kjer né nobeden ve vsem popolnoma, drug kakor sam Bog.

3. Pete ælahtna kamen je polevno in perjazno govorenje s' tovarwe, ke lubezen ohrane, jezopreæene, in med brate mir déla, de nobeden ze besédo, znamenem, djanem, sméham, s' walo nalauy ne draæe, ne rane ale ne razæale, ampak ima skerb zan, kakor sam zase, ga lube, in Kristusa védno pred oymí imá, ke prave: » Uýíte se od mene, ker sem krotak in iz serija poniæen, in boste mir najdle svøjim duwam na svéte, in veçno æivlene ve nebesih.

Weste ælahten kamen je hvalænost za bwe je dobrote, de vsak Bogá hvale in uasti za vse dobro od zaçetka do konja svetá. Zakaj tole-

kan je božjih dobrot ve nebesah in na zemle, de jih nobeden ne more dopovédate in svetéte. Zatorej je tréba za vse Bogú hvalo vračevate in vse so ga dolžni védno častite.

Sedme ælahten kamen je stanovitnost do konca ve vsah tém čednosteh, in ve veliko družeh daréh ænime sklénenah.

To pelá ve majhneh rajéh umnega in zvéstega hlapija, za pardobljenih pet talentov ve vesele svojiga gospoda, ve pokoj večnega mirú, kjer se bo za Jezusam in za vsame svetníka ve neizrečena časte večno veselil. Amen.

Sedme bukve

Т о м а х а К е м р ч а н а .

О Д Т Р Ё М Ш О Т О Р О В ,

to je ,

od revuene, poníknosti in poter-
peklivosti.

I. P o s t a v a .

Od mnogih skušen izvolenih.

1. Per preroka je pisano : » Po-
terplene revnih ne bo védno zaston.”

Gospod, moj Bog! velika je po-
terpeklivost tvøjih sluæaknekov, in
æno zadobe premage tiste, ktere vse
zoparnoste téga æivlena volno pre-
nawajo, ker se tí sam djal : » Ve svoji
poterpeklivosti boste svoje duwe o-
hranile.”

Mnogo nas skuwaw, od vsah strani nas ze britkostne obkladau, zdej od zunej, zdej od znotrej; zdej pustiw nad nas očitne, zdej skrivne skuwnave prita, takó de né ney nad nama, de be mu ognja poterpealivoste prestata ne bilo tréba.

Tí hoceu, de sino ve vsam skuwane, in ve mnogah reučéh stiskane, de se ve vsam skusamo, in potlej iz mnogah nadlog réwene tvoji dobrote in miloste veliko hvalo vémo.

Takó je tebe vucey, tako tebe lubo, in nawemu bolwanu dobro. Če se le tí, Gospod, ze nama, kdo bo zoper nas?

Za teboj grem tedej, o Gospod, kamorkole grem, če se le tí moj tovaru na pote. „Če tude po temneh smertneh dragah hodem, ne bojim se, če se le tí per mena.”

Vander pa, se hočem svoje kraviče zoper sebe pred Bogam obtočíte; ne bom zakrival svojih slabost;

morebite me moj dober zdravnik kakó
hladilo podá.

Ozrè se dōle na mojo revuyeno in
slabost, o Gospod! posluwaj me, ker
teba zrouyim svojo réuy.

Lej! pokoja æelím, in tí me délo
nakladaw; po vasōnēh raqéh hrepe-
nim, in tí me nizke ponujaw; obilno
vesela iuyem, in tí me ubowtvo in po-
mankane svétvaw.

2. Je rés to tvoj svet in tvoj nauk,
moj Bog in Gospod? — Rés je, in
kako britko me je, dokler se ne spolnē.

Lube me, prave Gospod, in ne
bow ve seba britkosta imel. Dgēn lu-
bezne odloæí naglo vso tēæo ubowtva.
Sladko mu je, kdor je za bōæjim Si-
nam rad revan. Lahko je vsako bre-
me, kterega lubezen nosíta zapové.
Koger krah lubezne pokrepuyje, ne-
mu ne bo nobeno délo preteæko.

Gospod! tvoja lubezen je parjet-
na beséda; naj se me sníde po tvoji
beséde. Tí se me takó svétval, daj

ma tude svojo pomoč. Vse ma bode lahko, kar telesu teško dene, in lahka ma bode vsaka teža, ktera se ma je prej neprenauliva zdéla.

Moje teló poskakuj va živem Boga, in moj Duh va Boga zveliqarji mojim. Kakó dober jim je izraelska Bog, ktera so pravega serhá!

Lubil te bom, o Gospod, moja krepkost, moja moč in moje zaupane! Lubil bom tude sveto ubovtvo, sveto poniženost in poterpečlívost grede na tvojih in tvojih svetnikov poteh.

Odslé bode ubovtvo moje bogastvo, poniženost moja vesokost, in poterpečlívost moj pokoj.

Po téh se hočem perzadevata; le kar duh hoče, ma bode vse; mesó né za neč.

Ve nih bode moje vesele, ravno kakor de ba imel vse bogastvo. Steže prevzetnih, bogateh in mehkuženih naj me ne pelajo va skušnavo, ker padla bodo, kedar nih dan pride, in

kedar se nih neqastit konari par-
blixa.

Jez pa se bom ve Gospoda vese-
lil, in ve Boga svojim zveliqarji po-
skakeval; ker on je ve poniženosti in
ve poterpexlivosti moj zgled.

II. P o s t a v a.

Od tréh wotorov, Jezusa Kristusa,
Mozesa in Elija; to je, od tréh
qednost, od ubowtva, od po-
niženosti in poterpexlivosti.

3. » Če te qednoste nad taboj, o
Gospod, in nad nektereme tvøjih
sluæabnikov premislem, najdem, de
se bil tí nar poniženowæ, Mozes tvoji
hlapani pa sílno poterpexlav, in Elija
sílno rewan.

Tude se spomnem, kakó sta se
unadva (Mozes in Elija) bela perka-
zala, ko se tam na hribæ bil, in ka-
kó je Peter djal: » Gospod! če ho-

čew, postavamo trí wotore, teba enaga, Mozesu enaga, in Elíju enaga.”

Po téh besédah so ma une trí uednoste trije wotori, v kterah æelím prebiyate, o Gospod!

Če pravem: Moj Gospod stanuje v wotore poniænosta, ale morebite to né práv? Sej sam prave: „Učite se od mene; ker sam krotak in iz sarnja poniæn.”

Tvoj wotor je tadej poniænost, o Gospod! in nad ním je resnično svata Duh. Torej je pisano: „Nad kom uem bite, če ne nad poniænem in mirnem, in nad nim, ktere se moje beséde boji?”

Ktere wotor je pa Mozesov? Če negovo krotkost premislem, je gotovo potarpeælivost. Zakaj Mozes je bil po spriqevane svetega pisma nar krotkej-wæ med vsame ludmí na zemle. Ta wotor je narejen po podoba tistega, ke mu je bil na hríbe pokazan, kjer

je rekel Gospod: » Blagor krotkam, zakaj zemlja je njih poséstvo.»

4. Elija je pãrwal; pojdamo gledat, kjé stanuje. Če premislem, kakó revan in zderælev je bil, prave ubovtvo: Jez sam negov wotor.

Elija, velike prerok je stanaval ve wotore ubovtva. To sprikujejo orla, ke so mu jéste nosile; barlog, ve kterem je bil skrit; negova debela oblóka, ke jo je na sebe imel, in angelen gospodov, ke mu je kruha in vode nosil.

Kakó dõbro je tukej bite! in kakó perjetno ve téh wotoreh stanavate!

O de be tude jez ktere nar manwe bil tvøjih svetníkov, de be mésto belo zame ve tvøji hiwe, in de be od tvøjih svetníkov sprejet bil ve njih wotore, kedar omagam!

O kakó sreçen be bil, ako be med téma predragame wotore tude za se kak wotoræk postavate mogel, de be se

Gospod moj Bog poníæal ka mene
prite in par mene prebivate!

Vém, de Gospod in kral téh yed-
nost rad med níma prebíva. Govora
tedej, o Gospod, svojimu hlapnu, ker
tvoj sluzabnek posluwa, in pokaæe me
po obilnoste svojiga usmilena svetost
ubowtva, parjetnost poníæenoste, in
moy potarpeælívoste.

Perva wotor.

Od revyene ale ubowtva.

III. Postava.

Hvala duhovnega ubowtva.

5. Gospod. Tí hoyew tedej od
mene ve téh tréh yednostah potol-
laæn in poduyen bite, in lej, hoyem
te storíte, kar æelíw.

Ubowtvo je skore zaÿetek téh

ne uednost; zatorej bom od nega nar prej
govoril.

Ubowtvo déla veliko srečo in za-
sluæe par mene poseban stan svetostæ.
O naj ba se ta uednost práv globoko
ve tvøjim sernje vkoreninela!

ost Sliwal sam tvøje zdihevane, kakó
in zelo se uez svøje ubowtvo toæil in æa-
levàl. Pa to mene né vwey; to né le-
pó, kar od tebe sliwam.

Alz né revuyana tista uednost,
ktero sam se jez zbral, in ve svøjim
bogastve pokazal? Vstane in ide s' pa-
stirji ve Betlehem, in lej besédo, ka
se je vylóvéyela, ktero ta je Gospod
razodel, in glej, ue ónda kaj manka
ubowtva.

od Premísle moje ubowtvo; ue svøje
o- mojemu permeraw, je tvøje zelo majh-
no, ale pa ney.

m Velak razlocek je med mojim in
tvøjim ubowtvam.

gh Jez sem bil bogat, in nésem no-

bene rají potrebeval, in se vander né-
sam sramaval reven in kakor preklinjan
bite na svéte, in — zavol tebe.

Tí pa se reven in prazen, in nése
ney na svét parnesel. Ale ba se te ne
belo spodobelo to zmislata?

Nehaj toæíte. Upam, de bow do-
vol potolaæen, æe velikost mojiga
uboutva bol premíslaw.

Dobro jéste in veselíte se ne gre
na tém svéte, ampak na unam. Zakaj
tam bodo uboge jedle in se nasítele;
tam me bodo vse hvalíle, ktere so me
tukej ve svetem uboutva iskale.

Bowjim sluæabnekam se ne gre
sedaneh dobrot veselíte, svétu ve ne-
ýmarnoste enaneh délate se, ampak
svétovo vesele zanejevata in perjetno-
ste mojiga uboutva iskate.

Ale nad mojo revujeno in ponize-
nostjo najdejo le tiste nekoloko perjet-
noste, kteram se je posvatno blagó
perstudalo.

Se hoyew kale ze bogatam móæem de

ve vkerlat in tenyino oblayeta in vsak dan dobro jeste? Varej, de se te pa tude ænim ve peklu veyno jeyenemu bite ne permera. To je moja sodba: Nih djane gre za nime.

6. We ene rzyi manka. Odsle moraw pomankane volno tarpete, senjer nesze ve utevile mojih ubozah, (kterah je nebeuko kralstvo).

Lep pot sem stiskanem uboænam porozal; terkajouem sem dure odparl, ponienem vrata kralstva odklenil, bogatinarj ne pojde skoz me. Hocem videte, kdo pojde ve moje kralstvo? Odpre oyi in lej!

»Pergodilo se je, de je uboænarj umarl, in angelja so ga ve Abrahama-movo narouje prenesle.» Ale ne lepó to videte?

Uyenaeta. Lepó je in grozno æeléta. Kakó pa je tje parwel, in kdo more za nim ite?

Gospod. Spomne se, moj sin, de je bil ta Lajar poln ran, in vas

reven, in æejin in lajan je leæal pred durma bogatega moæá. Ale né zasluæil, on, ke je tolekan hudega zama prestal, ve moje vesele prite? Posnemaj ga, ce ga hoçew. Zakaj me je bela negova duwa tolekan dopadliva, ce ne zato, ker me je bela negova revuena in poterpeælívost vucy? Ide, in store tude tí takó.

In rés, povém te, ce se ne sprebernew in ne bow kakor ta L. ar, ale kakor ktere mojih uboæetov, te angelne ne bodo vzela ve nebó.

Le kdor je çist, bo ve nebesa parval. Kdor pa çist né, nega bo moj Oçe ve peçe ubowtva in ve vode britkoste çistel, de bo po svoji smerte zamogel prite ve prebivalcuje mojih svetnikov.

7. Uméw to?

Uçeneti. Umém, Gospod!

Gospod. In zdej, kaj cem reçe? Ura pride, in je æe tè, de jih veliko téga zdravega nauka zapopadelo ne bo, ampak vsak bo délal, kar se

mu bo lubilo, in kar bo hotel. Tí pa se nése takó Jezusa Kristusa poznate uqil, kterega uboutvo ludje zanequjejo.

Pa posluwaj, kaj te we dalej povém. Revuena, moja perseruna perjatlena, ktero sem na svéte takó mnogo lubil in objemal, je veliko ludém ptuja, in néma skørej veq kam noge postavete.

Per nektereh se zdí, de uas we kak prøstor najde; pa ko videjo, de le vse nizko in slabo rada imá, se zboje, ale pa bolwega æivlena æelne pravejo: Béæe od nas, noqemo neq od tebe védate; zakaj tí se nauam æelam vsa nasprotè. Tvoje pota so bodeqe, in tvoje stæze teæavne. Čemú se ke nam perwla? Ale zató, de nas in nauo æevíno moríw? (Æevíno pravejo svøjimu æevøtu).

8. Posluwaj, revuena, kaj tí ludje od tebe govore, kakó gardo te opravljajo. Pa vém, de jim nése neq

æalega storíla, ampak po mōjim povelē se ke nim perwla rane nih pregréh ozdravlat, in nih qednostē, qe jila kàj imajo, vterjavàt.

Vse drugaŷ je mislel un svetnik, ke je djal: »Pred mōjim obliŷjem se ma mizo napravavel zoper mōje preganavne. — Po svoji dobrote se o Gospod za reveæa skarbēl.» In néke drugé je pēl poln vesela: »Reveæ in uboæen sam — reveæ in uboæen bosta lvalila tvoje ime, o Gospod.»

Pa ne æaluj revuæna, mōja perjatleŷa! Ne tebe, ampak mene so zavergle. Zakaj, kdor tebe zanæuje, on mene zanæuje; kdor pa tebe sprejame, on mene sprejame. Vém, de te ne lubejo vse, in neŷ od téga ne reŷem, de te qase ze nejevolo sææenejo.

Zató s' teboj takó délajo, ker te ne poznajo, in ne vedó, kolekwnega zasluæena se tí per menē. Ne boj se, sej jez sam te izvōlil, jez sam te kupil, in drajwe kakor vse zlató, in per-

jetnava kakor vse parjetnosti se me bela. Od svojiga rojstva sam te izvolil, in te nisam nakole zapustil.

IV. P o s t a v a.

Mvala ubovtva po izgledu Jezusa
in svetnikov.

9. O vi vse, ktere mém hodete, glejte in premislajte, če je kjé taka revujena, kakorvna je bela moja! Ve hujere Sijonske, pridete in lejte krala Salamona ve krone, ke ga je negova mate æno kronala; kakó je nega, ke je bil od vékome ve kralestvu svojiga Oujeta, ve jaslane položila; kakó je nega, uiger roka nebó in zemlo obseæe, ve palniqe povila!

Poglejte moje palniqe in ruhe, ve ktere sam bil otrok zavít, in če ste koga moje enakoste videla, le pridete ouitat mene in mojemu ubovtvu.

Lejte! to je znamne, ktero sam

vam dal, ka je bilo od angelov oznaneno, se je na zemle pokazalo, in po devine Marii, kakor ste videla, izpolneno bilo.

O vi otrohe, dokle ne ljubete ubovtva, ka sem vam bil jez kakor otrok rojen in otrok dan?

Ale modrajanam se to zdi neumnost, in prevzetnekam le kaj zanesljivega. Vi pa, in vse moji izvolene najdete ve tem modrost in cast.

Lej tude, kaj sem ve sejer storil. Utirdeset dni in noci sem se postil, in nesam ney jedel. Lej, kaj sem storil. Tak post sem se izvolil in ve djane izpolnil. Kdo me more to tarpene povarnite? Kdo se parzadene me tude le ve majhneh reyeh posnemate? Lub me je, bode kdor hoye.

Truden od pota sem se usedel per studenhe, in Samarijanko vode prosil, rekoy: »Daj me pite. Lej, jez sem poeirek vode prosil, ka lu-

dém vína dajem, in ke sam nega dní
vodó ve víno bil spreménil.

Møji učeneta so ule ve mésto ja-
dí kupevat, in ko so nazaj parule, so
djale: Jej, učeník! Jedí so me do-
bile, kakor kakemu potrebnemu. Lej
møjo revčeno, ke sam jo ve mnogah
britkostah, ktere sam ke zveličanu lu-
dí nase vzél, pokazal.

In zdej posnemaj me, če me rés
lubaw, in we več te hočem pokazate.

Reven in ηelo sléčen sam bil na
kriæ parbit. Ve vsam svojim æivlenu
sam le malo imel. Zdej pa me je vse
vzeto; od vsaga sam ločen, in nag
na kriæ obéwen. Kdo je revnawe od
mene, ke me vse qlovéwke tolaæbe
manka?

Zapíwæ se to ve serηe, in ze vso
skerbjo premiwluj, de morebite ve te-
be lubezen do svetega ubowtva obudí.

Lej, revčena, møja per'atleta,
kakó sam te ze besédo in ze djanem
poveličavál!

Ter zdej, o tí mōja tolekan luba
yednost, komú te hoyem we permeryata?

Ludém se enaka, ke ve svetem
Duha vesela pravejo: » Kakor de be
ney ne iméla, in vander vse imamo;
kakor uboena smo, in jih vander ve-
liko obogatamo. Zavol Kristusa smo
slabe in brez slova, in smetém enake,
de le Kristusa doseæemo.»

Práv spodobna je ta permera, in
æelím, de be jih práv veliko tanem
belo.

10. Zdej pa bom pravel od svojiga
revnega sluzabnika Franziwka, ke je
ubowtvo nar bol lubil.

Ta rés zvést in ves svet sluzab-
nik je revuano tolekan lubil, de jo
je iz vsega sarnja svojjo æeno imena-
val. Lubil jo je, lubil do konca svoj-
ga æivlena. Zatorej se pa tude zdé per-
mene ve mōjim kralestve veselí, ke se
je prej ve svojim æivlené svetega u-
bowtva veselil. Naprote ji je wal, in jo
mowko in perjazno pozdravlal, rekoq:

Lube ste me, tí moja žena, o rev-
čana, in ve, o čistost in pokorjena.

Revčana, in nene dvě sestre so
posebne oblube meniškoga stanu. To-
leko od poniženega svetega Frančiška.

11. Morebite be rad tude od dru-
žah svetnikov kaj malaga sliwal, kte-
rah uboštvo po vsem svete slovi?

Svetega močá Martina poznáw,
ke se je zavol svoje posebne lubezne
do uboštva ime zadobil: »Marten u-
božen in nizke.»

Naj se te ne zdí zaneplívo, de je
ubožno živet; zakaj vesele svetnikov
je on zdé: Herkev mu ve čast pøje:
»Marten je ve Abrahamovo naročje
veselo sprejet; on ubožen in nizek
gre bogat ve nebesa; nega nebcwko
pétje hvale.»

Če se te to: ubožen in nizek,
zoperno zdí, naj te pa perstavek: ve
nebesa gre, posladí.

We enega zvéstega služabneka in
perjatla svetega uboštva te hoyem po-

kazate — svetega ukofa in slovečega
kerkvenega učenika Avguština.

Od nega pojó pévne, njegove du-
hovne otrone: »Testamenta né dé-
lal, ker né revne Kristusov služabnek
neč imel.»

In ve písma od nega se bere:
»Tebe, perjatla ubovtva, hvalejo
uboga.»

Letí tolekune ukofje so bali rev-
ne ve duhe, revne ve blage, pa bo-
gate ve zaslužene, in sloveče ve ued-
nostah.

We več príč ubovtva be te lahko
imeneval, pa naj bo zadosta, de te
težaven ne bom.

12. Učenež. Zakaj to pravem,
moj Gospod? ne bow me težaven nè,
če sliwem, kar se moj učenik in Go-
spod svojimu hlapču govorite po-
niča. Imenuj me we druge, rad slí-
wem. Kdo so? in kakó jim je ime?

Gospod. Tíle so moji izvole-
ne perjatle, ke so nega dní ve puča-

ve prebivale, stare oçake, Pavel, Anton, Makari, Pahomi, Arzeni, Alew ve Rime, Janez ubogajmedajavenj, lube brat Martiri, revne Servul, in veliko družeh, ke jih svete papeæ Gregor imenuje.

Æivlene teh svetnikov je izgled vsam, kakó de naj æive, in nih darove bo vsa družeba svetnikov označevala.

Med nime se pokæe svetla ponienost, veselo uboutvo in premaga poterpeælivost.

Tude svete vdove Liwpete noucem zamolçate, ampak ve izgled lubeznive revçene te jo perporouim.

Premiuluj práv velikrat neno æivlene in zasluæene, de nena pridnost tude tebe vname nene uednoste posnemate in te ke popolnamaste pomagata. Ravnaj se po né, in perzadévaj se zadobita lubezen nebewkeh reuí, de zanaujewe vse uasno yesele, in de bow resniyno reven ve duhe. —

3dej pa spet zaupnem od tistega govorita, od kteragalsam i prvaj govoril, in vsak, kteri je zavolo Jezusa Kristusaven, naj me gvesto posluva. O vi bogatinjed od vas imam veliko govorite in sodite, ala game ne marate.

13. Vam revnem tadej govornim, posluvajte me! zakaj vi ste moje ovne: » Ne boj se ti malo kerdelo! zakaj mojemu Oqetu je dopadlo vam kralstvo data." Revno æivle ne imate serer tukej, pa bogate boste, qe mene ve svojim ubovtva ljubate. Ako be me ljubile, be se veselile, ker sem revnem evangeli oznantvat na svet poslan bil.

Dokler sem bil na svete, sem revvano lubil, in bogastva nesam hotel, ker ne iz Bogá, ampak iz sveta je.

Kdor na tem svete obogatete æelí, se vjame ve zaderge hudíqevé, in ve mnogo poæelene serhá, in bo teæko parwel ve nebeuko kralstvo.

Møje kraljestvo né s' téga svetá ako be belo mõje kraljestvo s' téga svetá, be me bali mõji sluæabneka strégle, in be jih belo dovol belo okole mene. Ale mõje kraljestvo né s' téga svetá, ampak hlapan in sluæabnek sam vseh ludí; ker nésem zató perwel, de be druge mene strégle, ampak zató, de sam jez drugam strégel, in svoje æivlene dal njéno za njih veliko.

Nagnite tedej ví revne svoje uwe-
sa posluwat moj uk, in uýite se od
mene ve revujane æivéte, kakor sam
jez æivel.

Bodete zadovolne s' svojo revuja-
no, de po né obogátate. » Veselite se
ve ubowtve, in poskakujte; zakaj
vawe plaqílo je obilno ve nebeseh. »

Ne æalujte in ne bojte se, jez
vam govorim. Délajte mõwke in ju-
nauke ví vse, ktere ste se sparjagnela
s' svetem ubowtvam. Bodete stanovitna
ve revujane, in jez bom per vas.

Ne bodete zató æalostne in otoæ-

ne, de bogastva nimate, tamuy ve
Gospoda svojim Boga se veselite, de
ste bogastvo zanevate, in uboene
Kristusove postale.

14. O ti sveta, castileva uboenost,
kako te zamorem zadoste hvalite? ka-
ko te imenivate? kako te svojim per-
jatlam perporovate? Kako lep izgled
sem dal vsem svojim bratom, ktere so
iz ljubezne do mene revne bili, de
sem tudi jez iz ljubezne do nih reven
in uboen bil!

V. Postava.

Od zvez ubovtva s' poniženostjo.

Gospod. Bojim se, o revna-
na! de te ve veliko ljudi ne pozná.

Príde tadej, ke dobro znana slu-
abna te poulem. Ostane per né,
dokler časa tvójiga obiskana ne bo.
Ob dneve tvójiga obiskana pa bou po-
učena in povikwana, in ney ve se

te nepotolažena ne poreče, ampak moja
 ljubija te bo ime. Zal véneŋ in kra-
 lev liwŋ bow ve roke svojiga Bogá.
 Kakor solnŋe se bow svetíla ve kra-
 lestve mojiga Očeta, in lépa kakor
 luna bow pred manoŋ.

Pa do tistega časa moraw zavol
 mene we veliko prestate, in le po
 britkostaŋ bow ve nebeško kraljestvo
 perwla.

Pa ne obupaj, sej sam jez ve
 britkoste par tebe, réwil te bom in
 povelijaŋ.

15. Pojde tedeŋ, kakor sam te
 svétval, tje, kamur te pokažem. Vém,
 de te bo žena tistega kraja zavol me-
 ne rada in ze veselem sprejela. Nékdo
 nenem nar znanem sluzabnekov me
 je že poročil, de je tebe nena sveta
 družba sílno potrebna. Brez tebe ne
 more bite popolnoma, in sama ne mo-
 re dale ostate. Vstane tedeŋ, moja
 preljuba parjateŋa, o revčana, in
 ide!

Ученеη. Gospod! kam uem ite, in kakó me je mogoue pot vé- dete?

Gospod. Po menz dojdew ke né, in kmale bow do ne parwla. Je z sam pót.

Ученеη. Kakó se pa prave ti- ste svete služabneηe, o Gospod! od ktere toleko lépega sliwam? Povéj, de ko zasliwem neno ime, vstanem in do ne hitím. In ko do ne pridem, jo hočem pozdravete in reče: Huj, boda me od Gospoda počečena! vesele se in poškakuj Sijonska huj! Gospod me je ke tebe poslal.

16. Zakaj me vpravaw, o revuče- na, kakó se ji prave? Neno ime je zalo pred menoj in sloví per vsah mojih služabnekeh — Poniženost se ji prave.

Nena uednost in svetost je angel- ŋam in ludém uastitleva. Zano je od tebe pisano: Svetem duwam je revuče- na tovarwiŋa nih poniženoste.

Glej, o revujena, ta je, od ktore sam te pravel. Ona je tista lépa Noema, in moja perjatlena. Kakor sam tebe od začetka lubil, takó lubem tudé no. Dæræ se poniænoste, ke jo nad svojime svetnike takó posebno lubem.

Ne zapuujaj je; zakaj če práv premislav, ne najdem na njélem svéte tebe nekoger bol podobnega od ne, in ne morem nekjer bol brez skerbe in dalej ostate, kakor per né. Vse te zapuste in zanequjejo; prava poniænost pa te vselej rada per sebe ve svoji hiwe imá. Ve ste se ve røde; zatorej morate vkupej stanavate.

Revujena ne velá neq, če ji poniænoste manka; in poniænost Bogú né dopadlíva, če revujeno zanequje.

Bodete tedej obe enega serhá in enega duhá ve Boge; ne imejte neq lastnega, ampak vse vkup, æiveæ, obléko, in vse druge potrebe.

Če je tudé yase tvoja obléka, o revujena, slaba in debela, te ven-

der tvoja parjatlena poniženost ne zavere.

Verjeme, za letém zunanjem se razodene tvoja znotrana vrednost pred mano, če se le ne sramuješ. Zakaj slabe obleke sramovate se, pokazate, da je vaša sramna prevzetnost; in za obleko se hotéte skazevate je gréh hinavstva. Tvoji čevlji so ponóweni, čas tudi raztergan; pa poniženost se ne sramuje vaši hoditi; zakaj veliko svetnikov je bosa hodilo.

Razločno se bere per preroka Izaji, da mu je Gospod bil rekel: » Idi, odveš svoje oblačilo od svojega ledja in izuj svoje čevlje. In je storil takó. » Lej, to gotovo spričuje, kar sam djal.

O luba revužena! ti se zadovolna s' slabem jedmí na svoji mizi, ke so te le za potrebo, in poniženost je rada zavol mojíga imena per tako revnem obéde.

Prave: » Vém obilnost iméte, in

po mankane tarpéte; ve tém sam pov-
sod zúrjena. Vse zamorem ve mem,
ke me moy daje."

17. Kdorkole te beséde bere (ala
sliwa), mora tude védate, de se rev-
uena vé milostavo do bolneh in be-
teæneh ponizata. Pred moyne déva
teæji raqí, de imajo zmirej kaj pred
seboj ve uednoste raste.

Torej prevzame revuena tude u-
trudlave déla, in nekole ne jé kruha
ve lenobe, de nauk apostalna izpolne,
ke prave: » Nekomur nésem nadlege
délal, ampak moy in dan sem se trudel,
in nésem kruha ve postopane jédal."

Ko jih je gospodar ve svetem e-
vangelji nekaj po terge prazno postopate
videl, jih je posvaril, rekoq:
» Kaj stojte tukej nel dan brez déla?
Pojdete tude v^o ve moj nograd, in vam
bom dal, kar je práv.

Revuena se iuje poqitka, kakor
more, na tarde postela, uase na sla-
me, na klopa, na tardem zglavji.

Pa tude poniænnost ne pouíva na mehkeh in dražeh postelah, in néma za nobeno raujo na svéte parjaznoste.

Se bere ve svetem pismæ, de je Janez debelo in bodečo obléko iz velbludjih dlak nosil; in: »Tiste, ke mehke oblaquíla nosejo, so na kraljevah dvoreh.»

Tude sliwa, kar sem jez rekel: »Lasihe imajo lukne, in ptíhe pod nebam svoje gnezda; sin ulovéka pa néma kàm svoje glave poloæite.»

Révuyena néma hlapinov in dékel, ne gradóv, ne zaléga poslopja, in ne cesar, kar ke vesokemu in lahkotnemu æivlenu gre, saher be ob svoje qastitlavo ime perwla.

18. Pa tude poniænnost néma ney téga, in ne æelí ney iméte, ampak hoye boæjimu sínu enaka bite in prave: Perwla sem drugem stréye, né pa, de ba me druge stréggle! Kristusova dékla sem, gospodevate se me ne spodobe.

Moja nar večja ælahitnost je, Kri-
stusu sluæite. Sklenila sem le sa-
memu stvarneku vsah reþí sluæati,
kakó me je tuda le malo çasa mogoçe
ve te prazne in menlívne reþí misliti?
Deleq od mene in od moje hiwe bo-
de vsak, ktere za revuþano in poniæ-
nost ne mara.

VI. Postava.

Tolaþba ve revuþana.

Véde, tí moja preluba revuþana,
de te le æena poniænost, (çe jo ta-
kó imenujem) po tvøjih æelah in ze
veselem sprejame. Drugam se nezna-
na, in jim bow ve dolgo neznanana o-
stala. Pa ne æaluj zató.

Spomne se, de sem tuda jez ve-
liko ludém neznan bil; ker so mene
preganale, bodo tuda tebe preganale;
ker so mene sovraæile, bodo tuda
tebe.

Misle, kar sam djal: »Mlapanj né veq, kakor gospod.»

Ve poniženosta in poterpežlívosta bow zadobila moy in tolažbo.

Ревуѣна. Gospod! tvoja dékla sam, store za manoj po svoji vole. 'Tí se svoji dékle govoril, in od kod me je ta tolekuna milost? Kakó dober in usmilen se: ptuja sam bela, in se se zame obnesel; vdova sam bela, in se me osrečel; brez tolažbe sam bela, in me nése zapustil.

19. Od vesela je moje serhe vse samo iz sebe, de se tolekuno veliqastvo poniža me revno pogledate; de takó velik Gospod mene ponižane in ve prah pohojene poiče, in me nar mogočnewe in nar bogatewe oblastnik luba. Kaj najdem ve tém družega, kakor bogastvo negove dobrote, negovo preseruno milost, in neizrečeno sladkost negove lubezne? —

Če to bi bilo veliko, ako bi se
 me bil hotel spomniti, in kterega
 svojih nar manwah sluzabnikov ka
 mena poslate. Zdej pa se vzdvigne on
 sam s' svojiga kraljevega sedexa, za-
 meni svojo kraljevo cast za revuano,
 in je bil ve svojim zunanjem enak rev-
 namu ulovéku. Podobno hlapna je nase
 vzal, ter ne le hlapna, ampak tudi
 gréwnaka, de je za vse nas ve smert
 wal in križan bil, on, ka né neq smert
 vrédnega storil, in ka ve nem zviyaqe
 in golafije né belo.

Ve vsam se je do mene ponikal,
 ve staroste in ve vsem zunanjem, in
 ve svojim røde. Zakaj majhen in reven
 otrok je bil, in se né bogateh, ampak
 revne starwe se je izbral.

O veliko qastí in vesela, veliko
 upana in tolažbe me je ve Jezusa Kri-
 stuse dowlo. „Tolažite se, tolažite,
 moje ljudstvo, prave Gospod vaw Bog.“
 Ktere so božje ljudstvo? ale ne revne?

Ví nóste bŏæje ľudstvo, ví bogatinje téga svetá.

20. Zakaj gorjè vam, ví bogatinje, ví imate æe svoj potolaæk. Torej je djál tuda Jezus: „Blagor revnam ve duha; nih je nebeško kralstvo.“ Naj se te beséde od prave, ale pa od duhovne revuene uméjo, je vander vselej gotovo, de je radovolno uboutvo qastí in lubezna vrédno.

G o s p o d. Glejte, de nobenega téh maleh ne zanequjete, ktere ve me verejejo, in ktere so zavol mene revne. Zakaj jez sem oqe revneh, sodník sarot in vdov. Jez usliwam æele revneh; nih volneh in ponixanah serŋ se usmilva moje okó.

Ne doteknite se jih, in ne ukodvajte jim, ne s' sílo, ne za zviqame: Jez sam maqvaven vsaga téga. Ne æalite jih tadej; zakaj vse revne so moji.

Kjé ste zdej, ví revne? ale me

néste sliwale? Lejte, koliko príq sam
perpelal vam revujano svojo perjatl-
no parkupíte.

21. Svojo perjatlno jo imenujem;
zakaj s' svojim zgledam sam ji dal nar-
veqe vrédnost, de se uqe krale in
kneze na svéte, je nè zaneqvate, am-
pak jo kakor vso lubeznivo lubite in
ve qaste iméte, po tém, ko jo je kral
vseh kralev, Gospod nebes in zemle
ve svojim svetem æivlene posvetil.

Če mojim besédam ne verjamete,
verjemíte vsaj mojim délam. Pojdete
in poglejte kraj, kamer je bil Gospod
poloxén, jaslé, ale pa grób.

Ale nésam jez Kristus, doteknite
se me in reníte, de némam bogastva
in vesela, ampak le pelníqe in ru-
to, torej verjemíte zdej, de nésam bil
bogát, in sam lubil svoje uboutvo.

To bode zadoste ke hvale revuqe-
ne. Revujana je vrédna vse hvale, in
velike velike lubezne vsah boæjih

služabnikov ; zakaj Bog in vse svetní-
ka so se jo rajše izbrale , kakor vse
bogastvo svéta.

Druge vtor.

Od poniženosti.

VII. Postava.

Jezus Kristus nas poniženosti za besé-
do in za djanem uči.

1. Pojdemo zdej ke poniženosti.
Revujena Bogú ne more dopaste , ce
poniženost ænó sklénena né. Govora
me tedej o moj Bog in Gospod , ka-
kor od revujene , takó tude od po-
niženosti. Sliwam , de je ve svetem
pisma pogostem perporočena , in vi-
dam , de se nad teboj pred vsema dru-
game qednostme prejudno svéta.

In rés , kdo nam zamore pravo po-
niženost takó pokazate in je nas uči ,

kakor Bog vploučene. Torej pa tu-
de vsam očitno pravem: »Učíte se
od mene; jez sam kroták, in iz serŋa
poniæen.»

Če bi tude družega izgleda prave
poniænosti ne imel, kakor tebe, moj
Gospod Jezus! in za drugo poniæate se
ne imel, bi me æe tí sam zadosta bil.

Koga hočem posnemati, če tebe
ne? komú čem verjete, če tebe ne?
Kdo me bo zamogel prepriçate, da je
poniænost pot vs nebesa, če se od
nega ne dam prepriçate, ka je iz ne-
bes perwel?

O tí moja duwa, dokle bow we
nespametna po nepravah poteh hodi-
la, zmirej pota zgreševála, in nikdar
ne do resniçe perwla?

2. P o n i æ n o s t. Lej, poniænost
je pot, in zrazen ne ga né. »Jez sam
pot, resniça in æivlene.» Poniæaj se,
vklanaj se, o duwa! in Kristus bo
tvoje æivlene.

Ne posluvaj, kaj druge pravejo, ampak posluvaj, kaj Kristus poniženam govori: » Ne boj se majhna čeda; zakaj mojemu Očetu je dopadlo vam kraljestvo dati.«

V drugem kraji se veselí ve svetem Duhu, in prave svojimu Očetu rekoč: » Hvalam te, Oče, Gospod nebes in zemle! de se to modrem in prebrisanem skríl in malam razodel. Ker takó te je bilo dopadljivo, Oče! »

Kaj mislaw od Kristusa, čigáv sín je? Gotovo! to je bil božji Sín. —

On, ke je z' Očetam red vse stvaril, né na svéte neč hotel iméte; kaj tedej we tí iučw in ljubaw na svéte? Boj se negove beséde, ke prave: Svétove ste.

Ko je Jezus we par svojih učenčah bil, in se je ura negovega trplena bližala, jim je hotel izgled prave poniženosti in preserčne ljubézne

date. Vstane od mize, sléče sukno, vlije vode ve posodo in je zajel učen-
nam noge umivate. Potlej reče: »Vi-
dete, kaj sem vam storil? Vi me pra-
vete Gospod in učenik, in práv pra-
vate. Če sem tedej jez vaš Gospod
in učenik vam noge umival, morate
tude vi eden drugemu noge umivate;
zakaj izgled sem vam dal, de tude vi
takó délajte.»

O rés prezal izgled poniženosti!
Lej Bog je ulovéku strégel, in ulov-
vak se ulovéku, ale pa tude neló Bo-
gú noče podvréče! Sram bode vseh
prevzetnikov, in krí naj jih spreha, ja,
ker svet boæejiga Sinú zaméčejo.

3. U q e n e n . Tí se nas prema-
gal, o Gospod Jezus Kristus! prema-
gal s' svojo poniženostjo. Sram nas je
naše otabnosti. Krí spreha, ja naš o-
braz.

G o s p o d . Kaj ba te bil we sto-
rite imel, o prevzetnek! de te storil

nésam? — Kaj me gledaw? ménez, de se bolwa od mene? Ako ba se te takó zdélo ne belo, ba se bil morebite ponizal; zdej pa se tvoja prevzetnost védno povikúje.

O ulovéwke otrone! spreobarnite se, in ne povikujte se, sajer nésam par vas. Če se boste povikwvate, boste pred svojime sovraenke padale, se vam bodo posmehevále, in boste zvédele, de sam jez prevzetnam nasprota.

»Ponizajte se pod mojo mogou-
no rokó, in jez vas bom povzdignil:
Zakaj sléhern, ktere se poniza, bo po-
vikwan, in ktere se povikwa, bo po-
nizan.»

O kolako se jih hoce povzdige-
vate, in zagerme kakor kamen ve
brezen. Faraon in njegove vozove so se
beli ve redece morje poveznile. Adam
in Eva sta bela iz raja segnana. Angel
in njegove pajdawe so beli iz nebes

pahnená, in zavol svoje prevzetnosti
za večno smertjo utrafana.

Učena η. Gorjè, gorjè, o Go-
spod! kdo bo pred tvojim sarditem
obliqjem obstal? Tí se jih pahnili, ko
so se napihvala. Babilon je padel, in
negov padaj je bil strawán.

Kaj vem začeta, jez nesrečna?
kam vem bežata? Bojím se in trepe-
tám, ker né Bog ne angelnam ne lu-
dém zavol njih prevzetnosti parzane-
sal. Gorjè me, če se povzdigujem!
in spet gorjè me, če se ne ponižam!

4. Kdo me bo pot kazal, de me
bo po nem varno in brez skarba po-
potvata?

G o s p o d. Jez sam pot, če skoza
mene noter grew, bow zveličan. Pri-
deta vse ke meni, ktera me želatè, in
se ne boste pohujwale nad manoj ka-
kor prevzetnake. Jez sam luq svatá.
Kdor za manoj hoda, ne hoda po
tama, tamuj bo imel luq živlena.

Jež sam izgled praviŋe, jež podoba poniženosti. Jež sam dobar pastir, ka pasem svoje ovčje ve nedolženosti svojiga sarná, in jim pokladam močno hrano po besédah svojih ust.

У ч е н е њ. Gospod! tí me pasew od moje mladosti, nekar me ne zapusta. Tvoj svete Duh me sprémlaj ve očetovo deželo. Očivlaj me zavol svojiga imena ve svoji poniženosti. Moji duše bo ve večno zveličane pomagala, in jo ve večno pogublene varavala. Če bom ponižen, bom zveličan. »Gospod! spomne se me, ko pridew ve svoje kraljestvo,» je djál ponižene in skesane tolovaj. In Jezus mu je odgovoril: »Gotovo te povém, dans bow 3' manoj ve raji.» O koleko zamore poniženost, ke je tolovaju vrata ve nebeško vesele odperla!

»Adam kjé se? — Gospod! tvoj glas sam slišal, in sam se bal, ker sem nag,» odgovorí. O tí nesrečne! kdo

te je ve ta stan perpravel? ale nè tvo-
ja owabnost? » kakor bogova bo-
ste, je djal vaw zapelivaj.

Mudobija je sama sebe golafala.
On in vas negov rod je nesrečen;
bogatinje néso obdaræale neq ve svojih
rokah, ampak kriæ in terplene je
nih dél.

VIII. P o s t a v a.

Prevzetnek pade, ko se hoqe povzdi-
gavata.

I. Bolwe je bil poniæne tolovaj,
kakor prej praviqne, pøtlej pa pre-
vzetne Adam. Une je bil zavol svoje
poniænosti povikwan: ta zavol svoje
prevzetnosti poniæan. In kaj pravem,
poniæan? Med tolovaje je bil parwel,
ke so mu beli vse pobrale.

Prevzetnost hitro pade. Padla je
na nebe, padla ve raji, padla ve mo-
rji in nega brezneh.

Kristus se je ponižal, da je prišel iz nebes na svet, in se je povzdignel nad vse nebesa, da je vse napolnil.

5. O ljubezniže Jezus! kakó se ga me po vseh stranéh vojskuješ: prevzetne in mogoune s' sedeca pahneš, in ponižne povikavaš. Kličal se: „Nahaj! stopa urno dole; ker dnes moram ve tvoji hiši ostati.“ In je hitro dole stopil, in sin Abrahamov bil.

„Gospod, stopa dole, preden moj sin umerje;“ takó je nekđaj kraleš slušabnek prošil, in Jezus mu je djal: „Ide, tvoj sin živi.“

Jezus je tude s' hríba dole prišel, in velika množena ješla za nim.

Tí se dole prišel, o Gospod! ulovéške rod zveličat, ka se je bil gore grede (s' prevzetnostjo) pogubil.

Žakaj néke vse takó rade le gore gremo, dole pa takó nerade?

„Učenik!“ je djal nekdo, „za te-

boj grem, kamarkole pojdev." Práv je djal: „Za teboj grem;“ zakaj kdor za teboj hode, ne zajdè. Tí se luq in dan, in kdor po dneve hode, se ne udare. Za teboj grem, kamarkole pojdev, bode gore ala dola; zakaj tí se me uqil práv gore in dola hodite.

Dobro je od svéta ke Oqetu gore ite, in tje gore qem rad ite, zakaj tam je moqe nepovzetno bogastvo; tam je jagneta æenitevane, in kmale se bo perbliæal veleke praznek vseh svetnikov (nebeuiko vesele).

„Pojdete gore ke témú prazneku.
 — Pojdete in povejte mojim bratam: Gore grem ke svojemu in vavemu Oqetu, ke svojemu in vavemu Bogú.
 — Kdo bo uel gore na ta hrib? ala kdo bo na tém svetem kraji prebival?
 — Gora boæja je radovitna gora, kakó be se belo moqe veq tanek gorá nadjate?“

Ta hrib je vesok, kterz ve prabæ

taje, ga ne vidajo. Janez, ke se je na perutah zamaknena povzdignil, je videl na hribe Sijona jagne staze. Tude prerok se je æelil tje gore povzdignete, ke je molil: » Kdo me bo dal perute, kakor golobu? in zletel bom tje, in pouitka iskal.

Tude Simon Peter je wel na hrib in djal: » Gospod! tukej je dobrobita. »

O Gospod Jezus! ti svete moæje so wle za teboj, in se jim veyno veliqastvo pokazal, ke se ga jim, ktere te ljubajo, zadobil.

Od hoje nakviwko sam zdej poduæn. Vsak, ktere svæt zapustí, gre ve tvoje kraljestvo.

6. Pojdemo spet dõle; zakaj uas dõle ite je perwel. » Gospod, nagne nebó in stope dõle. Dotekne se gorá (prevzetnoste), in se bodo kadile. »

Stope tí dõle ke nam, ker mí ne moremo ke tebe gore stopite. Če se tude perzadenemo, vender kmale opé-

wamo ; in če včasih gora stopamo , stopamo po nevarnih poteh ; we hujše se nam godí , in globoko ve blato zabredemo.

Če more wepen teče in kruljen ite , more tude prevzetnek ve dobrem deleč prite. Če bol teče , bol se opotíče , in če bol poskouč , bol in gotovše se ve brez en zavalí.

» O prevzetnek , če be tí tude svoje gnéždo med zvéžde djal , be te vender dola vergel , prač Bog. »

Maobovo prevzetnost poznamo : gróžno je owaban. »Negovo povikwévane in negov napah je veče , kakor negova moč. » Zakaj se prevzetan ! prah in pepel ! » Perst se , in perst bow. »

Stope prej dola , potle bow gora stopil. » Zaston vstajaw pred solnjam , vstane , ko se spočijew. » Takó svetnike posnemaw. Job je na gnojíče sēdel , David pred Bogam , Enehjel ve sréde jetnikov. Usede se tude tí , in

piwa urno : » Spomne se vander, te prosem, o Bog ! ti se me zobrazil kakor il, in ve prah me bow spet spreobarnil. »

Mole s' prerokam : » Grwil sem, in hudó storil pred teboj. Ne hode ve sodbo za manoj svojim hlapnam; ker nobedan živah né pravičan pred teboj. »

Spomne se tude unega gréwneka, ke je od déleq stal, in se né upal svojih očí ve nebo povzdignete, ampak je na svoje persa terkal in djal : » O Bog, bode me gréwneku milostev. » Zarés, povém te, opravičen je wel ta domú, farizej pa nè.

U η e n e η. Gospod, naw Bog ! kdo je teba enak ? na vesokem stanujew, in gledaw na nizko ve nebesah in na zemle. Revesæa iz praha povzdignew, in uboæηa iz blata povikwaw.

Spomne se nas ve nawe nizkote, obvaraj svojih maleh in ponizaj gréwneke globoko na zemle.

Store praviſo sarotam in stiskanem, Gospod Bog! de se kdo ne prederzne poviknevata se na zemla.

Lej, če ve svetam pisme preiskujem, najdem, de se prevzetnost pobíja, in de ji je tvoja roka nasproti.

IX. P o s t a v a.

Znamna poniženoste in prevzetnoste.

Zdej bomo pa djane in natoro poniženega videla, kam negove misle gredó, in ve čim se negova svetost pokazuje.

Lej, ponižena je rad domá; ker se zadne mésto rad izbere, kakor je pisano: »Če se ke obédu povablen, pojde in sede na poslédne mésto.»

Téga pa ne déla iz hinavstva, ampak čute, de mu drug ne gre; sajer be ne imel častí in plačila per nebekem Očeta, ke ve skrivnem vse vide.

Če ga druge sverkajo in ob uast perpravljajo, molčí in prenaša poterpexlívo in poniženo; ter misle vsa sarnja veliko zanečevane, ke ga je zveliqar svatá prestal. Zakaj Judje so djale od Sinu bōæjiga, de imá hudiqa in de ludstvo zapeluje; de je pijaneti in poæréwnek, parjatel holnarjev in gréwnekov.

7. Ponižene se s' téme besédame tolææ: „Mlapeti né veq, kakor Gospod. So gospodarja velenega hudiqa imenevale, kolakan bol negovo deræino.”

Učena η. Svøjiga Gospoda Jezusa bom posnemal, ke je djal: „Kdor hoqe za manoj prite, naj sam sebe zatajuje, naj svoj kriæ na se vzame, in naj hode za manoj.

Ne æaluj duwa moja! zakaj teba se godí, kakor te gre; Jezus pa né neq hudega storil, neq smerte vrédnega, in vander se je do smerte, ter do smerte na kriæe poniæal. Če na zele-

nam lése to délajo, ke je va bœjim
raji bil, kaj gre we le suhému lésu,
tebe? Zatorej né práv, de se potoxu-
jew, ampak po praviŋe terpiw, kole-
lorkrat in kdorkole te zanequje.

G o s p o d. Če poniænega svare
ale toæajo, se ne izgovarja, in ne
pregovarja, ampak se ves poniæa, svo-
jo kreviŋo obstoji, in se pobolwate
oblube. Zakaj? Zató, ker ne æelí lu-
dém dopaste, ampak Bogú zadøsta
storite.

Pred ludmí ve sramoto prite ga
né mar: bœje sœdbe se boji, kjer
bodo vse skrivnosti razodéte.

Kdor zdej svojo napynost po-
niæno spozná, bo sœdna dan od me-
ne sliwal, de so mu vse gréhe od-
puçene.

8. Torej prave poniæne, naj ga
svare po praviŋe ale po kreviŋe:
Grawil sam, prave, in hudo storil
pred teboj. Terpéte sam perpravlen;
moja britkost me je védno pred oymí.

Povédal bom svoj gréh, in mislal, kakó zadostite za svojo hudobijo.

Čute rano gréha ve sebe, torej vé vse zunane terplene tolekan loæe prestata. Ob svarjene svoje gréhe spoznate je sosebno znamenje poniænosta.

Prevzetne déljajo vse nasprotè; se izgovarjajo in branajo pred družama. Téga nésem storil, govori prevzetnost iz nih; in če sam tudi storil, sam práv storil. In če práv ne, vendar né belo takó napak, kakor ljudje govore. Kdo govori od mene to in to? In vendar prave çasa kdo očitno od hudobije, ke jo je storil, takó. Tè, prave, sam bil, in to in to sam délal, to sam govoril, in takó sam se odrezal.

O kolekuna revçena, kolekuna slepota! s' svojim jezíkam povédate, de né práv, in vendar ne terpéte, de ga druge gréwneka mislejo. » Otrone çlovéwke! dokle boste lubila neçimernost in iskale læxi? —

Če ponižnega vpravajo, ne odgovori naglo, ampak pametno in s' premislekam. Se previrno ne sméja, ampak je parjazen in mōuk. Negovo serne se par poboženem djana beræ omeqí, ker néma dopadajena nad časnem veselem. Kasana se védno vade, in gleda vsele narprej sam vz se. Svōje gréhe obiskuje, gleda na dobre lastnosti družeh, prenaša njih slaboste, in jih vé pobožno izgovarjata.

3a velikoste in vesokoste téga æivlena, za imeniten stan, za vesoko službo, za častí, za veče imenitnost pred družeme, za uqistvo ne mara; ker vsega téga qlōvek po smerte seboj neq ne vzame.

9. Prava: Kjé so zdej tiste, ke so nékdej na svéte tolekan slovéle? Preule so, kakor ptujan, kakor popotnek, ke se le eno samo nou zamudí.

Ponižne zanequje vse posvatne častí, in rad terpí, de od nega hudo govore, in de ga nazaj stavajo. Lub-

wa mu je va bœæji hiwa zadnemu bite, kakor va wotorah gréwnakov prebivate. Preteæke suænoste hudiqeve uhati, in vzame sladke Krisusov jarm na se.

Naj né revnewega, kokor hotéte povikwévate se — prazno perzadevane: zakaj prevzetnek se zmirej boji, de ba ga ktere ne prehitel; vsak dan pada in ne vé.

Mir in vesele je va sernæ poniznega, ke po ravnem pote svetnikov hode, in va dole stanuje. Doline imajo obilno æita, to je, tolæbe svetega Duhá. Glasno hvalo za prejete dobrote prepévajo.

Torej ponizna ne iye nej nasnega, ker je vse negovo upane va nebeuko obrameno. S' prerokam mole: »Gospod, od maternega telesa se æe tí moje upane. Tí se moj deleæ va deæele æiveh. Kaj jem prosíte mem svojiga Bogá na nebe in na zemle? Tí se Bog mojiga serná; tí moj dél vékome.»

Ponižene hove bite podloženi, in je volen iz ljubezne do mene drugem služite; ker se spomne, kar je zapisano: »Mladéney Jezus je zastál v Jeruzaleme, in njegove starve néso védale . . . in je vel ænime in jim je podloženi bil.»

Tuda téga se domisle: »Jez sam med vama, kakor služabnik,» Torej prave sam sebe: »Duwa moja! se ne how Bogú podvergla? od nega me pride zveličane.» Rés, moja duwa! podvarze se Bogú; ker on je tvoje zveličane.

10. Ponižene se radi podvéræejo, se pusté zanevate in obrekavate. Ale kjé so take ponižene?

Učenah. Moj Gospod? tí véw. Tebe je znana vsa truma svetah; zakaj tí prebívaw v serijah poniženah. Jez nésam med nime, oh usmili se me! perzanese me gréwneku, in daj me čas pokore zavol zaslužena tvøjih tolekan poniženah svetnikov. Vesele

naj se, ktere so resnično ponižane; zakaj veliko milost so najdlje pred teboj.

Lej, nar veče svetniča me pride na misel, mate božija sveta deviča Marija, ktere je angel djal: »Ne boj se Marija; zakaj milost se najdla par Boga.» Zakaj ne najdem tude jez miloste par tebe?

G o s p o d. Zató, ker nése we majhen pred menoj. Napeln je hrib, de ne more večna moja milost do tebe. Verže to bruno iz svojih očí; in bow videl, kaj bom potle storil svojimu poniženemu hlapču.

Kedaj sam kteremu poniženemu svojo milost odrekel? ale kedaj nésem molitve reveča usliwal? —

Posluwaj, kaj prerok prave: »Tareveče je ve Gospoda kličal, in Gospod ga je usliwal, in ga réwil iz vseh negovih britkost. Gospod gleda na proune poniženih, in ne zavrne nih zdihevána.»

Veliko jih pride s' prevzetnam
sernam ka mene, in jih ne usliwem;
ne æele od svojih gréhov očistite se,
ampak ljudém svetí se zdéta.

Æele se poboænosta, pa zaneq-
vana noqejo z' manoj tarpéte; æele
poniænosta, pa osterné, qe be imé-
le s' poniænema od ljudi zaneqvane
bite.

Take so njih æele, in taka je njih
lubezan do qednost; pa svojih gré-
hov ne sovraæejo, in se tore ve svo-
jih æelah golefajo. Zakaj kdor hoqe
ve sebe perjetno vesele qednosta ob-
qutite, mora ve svojim serne pregré-
ho in zel strast zatréte.

Poniæne se védno perzadéva ve
sebe vso prevzetnost premagata. Noqe
bite qez druge povikwan, ker je to
velika hudobija. To je spremenilo an-
gelne ve hudiqe, in poboæné ve gréw-
nake. Kdor se kole ve svojim serne
povzdiguje, je neqist pred Bogam,

11. »Gorjè vam, ka se ve svojih

oučeh vasoke (modre) dozdevate, in se po svojih misleh umne delate. " Gorje vam, ke vsemu, kar je vesonaga, sveto pravate, in vsemu, kar je velinaga, govorate rekoč: Ke boji vaše in hvale je. Zakaj se slepete? Vstanite Lévova sinova. Naj se va velinah račeh ne zgublajo vaše stopne, va račeh, ke so vasoke mem vas, ampak uklonite svoj herbat, ví puntarji!

Če se branete, se bom jez nad vas povzdignel, in nebo in zemlo zoper vas sklinjal, in vas svet se bo za manoj zoper bedake in prevzetneke bojeval. Vaša vesokost bo poseblena, vaš napah potren, in vaš slov osramotèn.

Gorje vam, ke prote polnoče na prevsok hrib hodete gledat vsah kralestev svetá in njih veliqastva, in pravate: Babilonske stolp (turn) je naše upane, tam bomo ostala in veselile se.

Pa ne bo nè takó, kakor pravate,

in naméste veselaga boste æalostno pètje
sliwale. » Revna hují Babilonska! bla-
gor mu, kdor te bo povernil, kakor
zasluæev. »

Lej, kladevo in nakov, wiba in
palaŋja, wkrip in jok bo perwel nad
vsanega prevzetnega. Pad in podir,
zanecevane in sramota je vsanemu,
ktere na vesoko letí, perpravleno.

» Ne povzdiguje tedej preveq svo-
jih rogóv, ne preklinvajte Bogá », am-
pak poderite svojo prevzetnost, pode-
rite jo do tal.

12. Tla so poniænost, in grazen
téga dna, ke je æe postavleno, in ke
je Jezus Kristus, ne more nobeden
druzaga postaveta.

To dno je postavleno na svetah
gorah: » Ker so Gospodu lubwe si-
jonske vrata, kakor vse babilonske wo-
tore.

Od poniænih be balo tréba govo-
rite, ale napah hudiqev né pustil. Ve-
liko jih je, ke se sílno rade povikwu-

jejo, in so učasti, vsotnjah stanov, in imenitnave od drugih bite grozno lakomne, in jim je ponižate se grozno zoparno.

Le vsake se mislejo, se rada vsotnjah rači lotejo in domiwlujejo. Revene Kristusove pa naj se vsah téh rači varejejo, in neodlawama iz svojih sernj spravejo.

Tude je za ponižene lepó, de per posvetnem hrume néso, in de so skerbno va sernje zbrana; de se boje zunej skazavate se, in de se vesele pred ludmi skrite bite kakor mertve.

S' poniženama izgleda svetnikov, in s' svojo lastno slabostjo, in za misleme va Kristusa ima ponižene opravete; in posebno premiwluje, kakó je Kristus vas ponižen med ludmi hodil.

Imá za kaj in za kaj ponižavate se, in iče dovol rači, de jim po dneva in po noče premiwluje.

13. Va svetah pismah bere in

prevdarja, kakó deley je we od qed-
nost svetnikov ; se qude nih ostru-
mu æivlenu, nih dèlam, skuwna-
vam in pomankanu ; premiwluje nih
globoko poniænost, nih terdno poter-
peælivost, nih popolnoma pokoruæ-
no, in nih védno zatajevane ve vsah
posvetneh reuçéh.

Silno objokuje in obæaluje, de ne
tude on takó priden.

Oh, prave, kaj smo družega, ka-
kor prah? Nawa duwa je ve krí in
meso zakopana! Zemla je naw dom,
ve pozemelsko smo zamiwlene, æe-
vinsko je nawe æivlene ; za darve in
s' kamnem imamo opravete! Ob jé-
ste in pite, spate in poçivate se vede
nawe æivlene!

O kakó globoko smo padle! ko-
mej eno stopno imamo æivlena svet-
nikov. In vendar smo we prevzetne
in ne maramo za pot poniænosti. In
smo tude we védno mlayne ve do-
ram, vsak dan se ve hudem sta-

ramo, in hočemo med družah we kà
velate.

Od vsaga téga ne vé neq po-
nižne, ke védno le bolwe bite hrepe-
ní; ampak svøje gréhe misla, in gre
ve grenkoste in britkoste svøjiga duhá
jokat ve hiuæno svøjiga serná.

Pötle vstane in bere ve svetam
apostelne Pavle, kaj naj od sebe mis-
le: » Jez sem nar manwe apostel, in
nésem vréden apostelna imenavate se,
ker sem ñerkev bõjo preganal. » In
ve evangelji bere od presvete deví-
ne Maríje: » Bog je na nizkost svø-
je dékle pogledal. » In per preroke:
» S' pøstam sem poniževal svøjiga du-
há, in svøjo obléko za rasovnek za-
ménil. »

Ze Abrahamam prave: » S' svøjim
Gospodam bom govoril, deseravno sam
prah in pepel. »

Vse to déla ponižnost ve sernæ
izvolenah, ona dno in varhena vsah
qednost.

14. Vstane tedej, in ide ji naprote in reče ji: Pozdravam te, žena moja, o poniženost! Príde va moje serçe, o Kristusova uednost! ti se najda milost, ti se poseben véneň devíne Maríi. Blíæaj se me, ti popravlávka prelomlene lubezne, spravlávka nelegga zgublenega ulovéwtva ze Bogam.

Tí se nam nebeske vrata odperla, in zapahne peklenske zlomila. Po tebe smo povzdignene, po tebe va očetovo deæelo nazaj perpelane.

Tí délaw iz gréwnekov praviqne, in perdrúævaw angelham ludí. Tí se Kristusa iz nebes perklihal, in Maríjo nad angelske verste povikwala.

Bog je saher ze milostjo bogat, pa vander miloste nekomur družemu ne dá, kakor samo poniženem. Ker je Maríja to uednost pred vsame družeme takó obilno iméla, zatorej je bila miloste polna.

Gotovo je, de je poniženost bela in je védno nar veçe uednost svetni-

kov. Ona zadobí, kar se ne more zasluži, in umé, kar čerka ne more povédati.

Ona za padeň ne vé, ker se neupne parlastuje, in ne zaúpa va se. Kdor jo imá, in jo lube in ohrane, bo va mire Kristusovem počival in spal, kakor je Kristus sam poniženem obljubil, rekoč: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz serija ponižen, in boste mir najdlje svojim dušam.»

Tretji vótor.

Od potarpexlívosta.

X. Postava.

Potarpexlívost je silno potrebna va terplena.

1. Učenena. Gospod, tí se se ponižal, me od svete revužane in poniženoste nekoleko podučite. Zdej me pa svojim hlapčju po svoji obljube

tude we od prejudne mojí poterpeljivosti kaj povej. Zakaj spoznam, de me te udnosti sosebno manka, in zmirej me je velike poterpeljivosti tréba.

Kaj je moje živlene družega, kakor védna nadloga, od dne mojiga rojstva do dne mojiga pokopa? Néga uasa ve sréda, de be mnogah te-žáv in žaloste ve nem ne belo.

In kakó sem pervel ve to nadlogo? O moj Bog! tí véw, kolako hudaga me ve ječe téga živlena obdaja, in nehje ne spozná takó ulovéwke revuane, kakor tí, naw Gospod Bog! Lej tedej, kakó tréba me je poterpeljivosti.

Zakaj se, o moja duwa ve deče sovražnekov? Ko be bela po božjim pótá modíla, be bela véden mir vživala. Gospoda svojiga Bogá studenéh živé vode se zapustila, in sè se vodenihje kopalá, ke vode ne morejo deržate; zatorej se svojim sovražnekam ve roke parula-

2. Pa verne se ke mena nazaj, prave Gospod, in te hočem sprejeti. Gospod! zavol mojih hudobij je vse to po tvoji pravici nad me perwlo. Grewil sem, kakor moji očetje, in nosam teak jarm, kterega nosejo vse Adamove otrone; zakaj ves negov rod so otrone jeze.

Ko ba ne bil ti iz nebes ke nam perwel, ba bali Sodoma enake, in Gomora podobne, ke so bale naglo pogublene.

O kolekuno je tvoje usmilene, Gospod, de nesmo pokonqane; kolekuna tvoja dobrotu, de we æivamo!

Vse smo bali otrone smerte, in ti se nam s' svojim usmilenem naprote perwel, in tvoja sodba ne bala po naweh pregréhah; temuq veqe je bala tvoje usmilene od vsah naweh takó zelo hudobnah dél.

Spomnil se se, de smo prah, de je qlovak trave in kvétju enak. To rečem pred teboj o Bog, oqe usmile-

na! de spoznam svojo revujano, in pa zakaj de sem takó revan, in tvojo pravično sodbo. Ve vsem tém pa gledam, ako je ve Jezusa Kristusa mojim Gospode kaj tolaæbe zame.

Ako ravno ne zasluæem obilne tolaæbe, tolaæe me vendar vsaj nekóleko.

Kdo bo mojo duwo tolaæil? Veliko tolaæenekov sem najdel, ke so mæ prazne kvante perpovedevale, pa ne kakor tvoje zapovede, o Gospod!

3. O tí nar bolwe tolaænek, luba gostnek in sladke pokrepunik moje duwe! ke vse, kar æiví, s' svojime dobrotame napolnew, odpre svojo rokó in glíj iz nebes na me, ke sem suha zemla, svoje dobrote.

Ke tebe povzdignem svoje roke, ke sem kakor suha parst pred teboj. Usliwa me kmale, o Gospod! zakaj moj duh slabi.

Me komu vem ite, ye ke tebe ne? ha komu parteye? ale ne ke tebe

moj Bog in Gospod! o prejme milostavo moje zdihavane.

Ke tebe povzdignem svojo duwo, ne zavarze me! spoznam svojo revuceno pred taboj, ne obarna svojiga obliuja od mene! grevil sem, nekar me ne pogube! » S' taboj govori moje serce, po tebe se ozira moje oko, ne zapuste me! »

Sej se nam djal, ke se nas sam po sebe tolacil, rekou: » Pridete ke mene vse, ktere ste s' tejavame in s' stiskame oblozene, jez vam bom polajwal. » In pa: » Ce je kdo ecjin, naj pride pit. »

» Tebe je ecjna moja duwa, po tebe mnogo hrepeni moj ecivot. Vapuste, nepotne in nevodne decele » prebivam, o Gospod!

Suho decele se me ve prebivaluce odloqil, pokrøpe jo s' svojo tolacbo iz nebes.

Nadloge, ke me ve tem ecivlene tarejo, nesoj majhne. Povsod kamar

se obarnem, najdem æalost in britkost. Torej prosam, ne jeze se nad mano; zakaj moj duh je ve mene britak, in moje besede so polne — ne toæbe, ampak bolequine. Svøjo molitev nosam pred te, in ta toæem svøjo britkost.

Zakaj velikrat je tolaæno nesreçnemu, ÷e smé svøjo nesreço kakemu perjatlu potøcite. ÷e se bula prepusti, neha bolequina, in zdravje beræ dojde. Tebe tadej odkrijem svøjo nesreço, o usmilena Døe!

XI. P o s t a v a.

Bog nas tolaæe ve terplena.

4. G o s p o d. Kaj hoyew, de te storim? bode miren moj sín! „Videl sam nadlogo svøjiga ludstva ve Egipte, in sam ga perwel réwit.”

÷e tude tebe døbro storim, bow pomnel moje ime; zakaj jez sam tvoj

odrešenik in zveličar. Ne æaluj, » zakaj jez, ka to govorim, sem per tebe.»

Zakaj se pustiš od æaloste pobite? Ale némaš svétnaka? Mislè, kaj sem svojim učenjam oblubil: » Ne zapustim vas serot, ampak vam bom poslal oblubo Očeta, Duhá resničè, de ostane večno per vas.» On tolaæè serija svetih ve britkosteh. To sem od svojih apostelnov govoril.

Učenè. Gospod, tude svojim učenjam se to govoril, in jim svoje oblubo spolnil; pa ne vém, če bo tude mene kaj dowlo, ker nésem bil per nih.

Gospod. Ale nočem tude tí moj učenè bite?

Učenè. Hočem, Gospod!

Gospod. Kar sem nim govoril, pravam vsem: malega in velenega sprejamem. Ne le zane, ampak tude za vse, ka bodo po nih beséde ve me veravale, sem prošil Očeta.

Vsak, ktere hoče Kristusov uče-

nej bite, bo delæen vseh dobrot,
ke sam jih svojim izvolenam oblubil.
Izvolil sam jih in postavil, de gredó
in veliko sadú naredæ ve poterpeælí-
voste, in de njih sad ostane ve večno
æivlene.

To pravam tebe, de imej mir ve
mene, in ohrane svojo dušo ve po-
terpeælívoste.

»Svoj mir vam zapustím, svoj mir
vam dam; ne kakor ga svét daje, ga
jez dam.» Bode poterpeælev in terpe-
volno vse zoparnoste.

5. Ne zgublaj serna ve nadlogah;
zakaj nadloge so æerey ogen: od gré-
hov qistejo, napuho more, prewir-
nost odganajo, zdravo æalost délajo,
svét sovraæite uye, in Kristusa po-
snemate perganaajo.

Ale hoqew bite brez téga dobiyka?

Uyeneη. Nekar, Gospod!

Gospod. Ale le prava poter-
peælívost ve zoparnosteh da vse to.

Iye tadej le ve Boge mirú, mirú

in vesela ve svetem Duhu, kakorvne-
ga svet ne more dati.

U η e n e η. O mir in vesele moji-
ga Gospoda Jezusa Kristusa! kakvne
otroke izredeta vidva! kakó prideta iz
nebes ve serηa izvolenem!

O mir in vesele ve svetem Duhu,
ke nésta dana hudobnam, ampak le
poniženem in vsem pobožnem služab-
nekam bōžjim, o de ba nebó prewi-
nela in ke mene dōle perula mojo
bolno duvo obiskat! O de ba se iz
skušne užil, kako poln dobrote je
Duh modrostē, kakó veliko mirú ima-
jo tiste, ktere tvojo postavo lubajo,
o Gospod, in ktere sladkost svetega
Duhá okušajo.

O kakó rad ba zanejeval vse men-
livo, vse pozemelsko, de ba le ta
presladke mir in to presladko vesele
neprenehama včival. Kakó kroták ba
hotel bite ve vsake zopernoste, ker ba
me iz ljubēzne do nu neη težko ne
djalo. In kaj ba me moglo ve vesele

délate, ako be ta mir in to vesele ve
mojim serne bela?

6. O Gospod, kakó perjeten je
tvoj Duh! otrokam gnade sladkost
pokazate se jim iz nebes presladke
kreh dal, in nasitvaw lajne duwe ze
duhovname darmí; bogatíne pa, ke
se jim stude nad nim, pragne od-
pravlaw, ker tolaæbe svetega Duhá
néso vrédne.

Vse to déla eden in ravno tista
Duh, tvoj Duh, ke vsakemu, kar ho-
qe délí, ke nawo slabost podpíra, in
nas, dokler na pote te preklijané de-
æele popotvamo, tolaæe.

Vém, o Gospod, de je zdej tretja
ura dneva, ko je Peter svoje usta od-
parl, in ze veliko svéstjo tvojo besé-
do oznaneval, ko je ze novem vínam,
ke serna razveseluje, napolnen bil,
in ze druzeme apostelne ze olem mi-
losté in vesela mazilen bil.

To je tista ura, od ktere je ne-
gov tovaraw djal: »Lubezen boæja je

razlita ve nave serŋa po svetem Du-
 he , ke nam je dan ; ker nésmo duhá
 téga svetá prejela , ampak duhá , ke je
 iz Bogá. ” In spet piwe : » Bratje !
 veselite se ve Gospoda védno , we en-
 krat rečem , veselite se , Gospod je
 bliz. ”

Gotovo bliz mu je bil Gospod ,
 ke je toľako milost od nega prejel , de
 je sam poln tudé drugam lahko od
 polnosti svojiga serŋá dovol tolazébe
 delil. » Če se zamaknemo , prave ,
 se zamaknemo zavol Bogá , če se pa
 zderæemo , se zderæemo zavol vas ,
 preluba ! ”

To je tista ura , ve ktère je pre-
 rok poln veséla djál : » Novo pésam
 me je na jezak dal , zahvalno pésem
 nawemu Bogú. Veselile se bojo moje
 usta , ko te bom pel ; veselila se te bo
 moja duwa , ke jo bow révil. Moje
 serŋe in moj æivot bosta poskakavala
 ve æivem Boge.

Veliko jih je qast prepevalo té

ura, ko so dar bŏæji okusale, bŏæjo
moŭ in milost, ktero se jim tí, o moj
Bog dal, ve sebe ŭutile.

O Bog, tí se jim milostev bil, in
se jih ve sarnŭe po svojim Duha uŭil.
Blagor tém sluæabnekam, ke so bili
nebŏwkeh darov vrédne, in ke je nih
vesele belo takó dobremu in perjazna-
mu Gospodu nou in dan sluæite.

Nih æivlene in djane né po tém
svéte, ampak nebŏwko. Ze nar bolwe-
me darmí svetega Duhá so napolne-
ne, in o de be svoje ostanke malem
prepustile, de be uboge drobtíne pa-
dajoŭe od mize gospodove jedle in se
jih nasítele!

Pa kjé je tude tista ura, od ktére
je spet pisano: »To je vawa ura, in
nou teme.» Tí, Gospod Jezus, se,
ŭe práv pomnam, te beséde govoril.
— Sladko se me je we veŭ tanŭeh be-
sedí spomnete, ker véem, de se je vse
ke moŭjimu zveličanu godílo in pisalo.

XII. Postava.

Opominjavane ke poterpeljivosti po besedah in izgledah Jezusa in patrijarhov.

7. Ученик. Kje je zveljavna beseda, ke se jo ti, o lube odrezenik! ve britkoste svoje duve govoril: »Moja duva je æalostna do smerte." In kmale potle se djal svojim učenjam: »Ura je perwla, de bo sín uloveka gréwnakam ve roke izdan," kriæan in umorjen.

Prej se djal: »Oče, pomagaj me iz te ure; pa zató sam perwel ve to uro (de ti, prelubezniva Jezus za ludstvo umerjew), de vse ludstvo pogubleno ne bo. Če pwniyno zarno (namreç ti, o Gospod Jezus)! ve zemlo ne pade, in ne umerje, ostane samó; če pa umerje, rodí veliko sadú."

O blaæena, o sreçna ura, ko je bil ulovek od veune smerte réwen! O perjetna in prevesela æalost, ke je

večno žalost našega pogubljena odvzela, in umerjotemu človeku zgubljeno vesele raja spet zadobila!

To je bil sad tvojiga terplena, o Jezus, in sad velike žalosti, ke se jo za nas terpel, de se zgubljenega človeka ve večno vesele spet nazaj pripelal.

Záte tista ura né bela ura vesela, ampak žalosti; né tolačbe, ampak terplena; né mirú ampak britkosta. Djal se množena: »Kakor po tolovaja ste perve: za meymí in kolmí lovít me.

Ura viharja in megla je bela; zakaj Judje so neznano vse kmale vpíle: kričaj ga! kričaj ga! smerte je vrédan! Jezus pa je molčal, in ko ga je veleke duhoven točil, né ney odgovoril.

8. Zakaj se tadej potočújew, moja duwa! kjé je tvoja poterpežlívost? Tí se kríva, in Jezus zate terpí; tí se grawila, in on je bil tepen; veliko

kravíno se storila, ktera né mōgla drugay, kakor ænegovo nedolæno smertjo izbrisana bite. Kaj mu bow dala za vse, kar te je storil? kaj mu povernew za svōjo duwo? Svōje æivlene je dal zate, kaj mu bow tí dala? — »Kelh zveliqana bom perjel, in ve Gospodovo ime klinjal.» To je po pravíne, in če nouew bite nehvalæna, pij rada ta kelh.

G o s p o d. Morew pite kelh, kterege sam jez pil?

U č e n a ŋ. »Vse zamorem ve nem, ke me moy daje.»

G o s p o d. »Pite vse iz téga kelha. Pite mōje vino, ke sam vam ganalíl.» In vam spet rečem: »Če telesa sinú ylovéka ne boste jédle, in karvi negove píle, ne boste iméla æivlena ve seba.» Ne reŋíte ve svōjim serŋe: »Te beséde so tarde, kdo jih bo posluwal!»

Ozrite se ve me, in glejte, kakó sam sam trud in vroqino dne ve pre-

velikem zapuujene prenewal. Če je tudž kdo tehave nosil kogá so mem mojih?

Nedolæno ve zgol britkosteh sam æivel. Ve brezen blata (terplena) sam bil djan, ter po nedolænem. „Sam sam tlayel, in izmed vseh narodov né bilo nekogar per mene.“ Glejte mojih rok in nog: za vas sam bil kriæan.

Dajte svoje roke in owlatajte me; otipajte moje rane, in glejte, kakó kri in voda iæ nih lije. Dajte svoje sarnæ, in napolnite jih ze mojo kervejo; skrite ve té svoji posode ole gnade in usmilena.

Dobivajte med iz skale in ole iz terde peqine. Svoje sarnæ sam dal odpréte, pojdete ve moje sarnæ; s' suleho sam pustil svoje sarnæ preboste, skrite se ve moje sarnæ.

10. Kaj be vam bil imel we storite, de vam nésam storil? Odgovorite me. — Ostanite ve mene, in jez ve vas. Terpite rade kej za me,

ker sem jez za vas tolekan prestal. S' svojim izgledam sem vam polajwal, ne bežite pred križem, ke pride nad vas

Pridete vse ke mene, ktere ste žalostne in ve svojim serne stiskane, in ste brez tolaebe: jez sem vaw tolaenek. Zakaj se dne terplena bojte? Jez sem vaw varh, in ve sile in ve britkoste vaw pomočnik. Povejte, kedaj nesam pomagal tistem, ktere ve me zaupajo! — Kedaj sem se skrili tistem, ktere so ve me kličale? Kakó je pisano ve psalmah? kakó berete? » Gospod je bliz tistem, ktere so stiskane serná; ponižene ve serne otéva. Pravične kličejo, in Gospod jih usliwa, in iz vseh njih britkost rešuje.

Glejte, koleko opominevana vam dam, de ve nadlogah serná ne zgubate. We le veselite se, de ve tém živlene nadloge terpete: znamne mo-

je ljubezna vam bode to, kakor je tudi znamenje mojih izvolenih.

Odprite znamenane bukve, od znotrej in od zunej popisane, stara namreč in nove testament: berite in umejte, nobenega svetnika ne bilo, da bi za mnogame skušnava in s' terplenem skušan ne bil, da bi krvi ne bil terpel, in po vsem tem Bogu dopadljiv, in va očeh ljudi svetjega ne bil.

Moji svetniki se va nadlogah in britkosteh množajo in rastejo, in s' poterplenem se razviruje dobre duh njih nedolženost.

Tiste nove bite dober Abel, ktere se po hudobi kajega Kajna ne da dober naredite. Kdo je čist? ali ne tiste, ktere se od mesene norosti premagane ne da? Tiste pokaže, da mu je čistost luba, ktere se s' čistim mladencem Jožefom zoper strupeno lepoto zapeljive žene bojúje.

XIII. P o s t a v a.

S' krotenem svoje vole se vademo
poterpexlivosti.

11. Pravo pokorjeno pokaže uo-
vek, ktere se perzadeva zoper svojo
volo delate. Za zvéstem Abrahamam
bo hvalen zavolo uednosti svoje po-
korjene, in za nebeuskem daram na-
polnen, ker je boeujimu glasu bol po-
korn, kakor glasu svojiga telesa, ka
se rado védno le po svojim nagnene
ravná.

Kaj vem reče od lastne terme?
Nar bol jo sovraem. Neuj ma né do-
padlívoga, kar je od lastne vole po-
pajeno. Vse dobro, málo in veleko
omádeeva; kakor nasprotz prava po-
korjena vse oqista.

Nékaj svoje vrednosti zgubí, in
vase uelo svarjene zasluæe, ce kdo
po svoji vole káj dobrega déla. Ce pa
iz pokorjene káj dobrega opustí, se

dobí we veçe vrednost; ker je toleko bolwe, kolekor sam sebe zanęuje, in se Jezusu bōęjimu Sinu, in izgledu negove pokoręane parblięuje.

Kakó malo jih najdem, de be se nad nime prave pokoręane izgled swatlo pokazal! Vsak le po svōji glawe déla, in od tod je toleko pomót.

Véste, ví otrōęe pokoręane! hu- dega ne sméte nikdar storite; kãj dō- brega pa iz pokoręane sméte uase o- pustite; to vas pelá ke popolna- masti.

Žakaj, kakor prava lubęzen sama sebe ne ięe, takó ravná prava pokor- ęana svōji lastne umnosti nasproti.

Če ste svōjim vikwem podloęne, ste mene podloęne; če se darujete, ęivete. Jez sam vas oęival, jez za vas umorjen bil, in tuda ví boste za ma- noj ęivéle, če za manoj umerjete.

Odpravate, odpravate otrōęe moji svōjo termo, svōjo umnost, svōje do-

zdevke, in vse meseno in hudobno
poæelene.

Pomorite te svoje sovraænneke,
sañer bodo oní vas pomoríla. Pezdír
ve očesa, noæ ve rebrah, kaça na po-
te in medvejka na ñeste vam bodo,
çe jih ne pomorate.

Ne bodo vam dale spate na po-
stela ve pokojine véste, ampak mír bo-
do iz deæele vauæga seriña pregnale;
ker nadlegvajo Izraelu, to je, zvéste
duwe, ke Boga gledate æelí. Sej sam
vam pravel: » Glejte, de pametno po-
potvate; ker so hude dneve; » in va-
rate se tude sénne gréha.

XIV. P o s t a v a.

Opomineváne ke potarpeælivoste po
izglede prerokov in marternekov.

12. Patrijarhe sam vam ve izgled
postavél, in çe vam je to premalo,

vam hočem tudi ve preroke pred oči postavate; zakaj tudi oni so na tem hudobnem svetu veliko britkost prestale.

Prve (David) prave: »Ve nadloge in ve britkoste sam bil, in sam ve Gospodovo ime klihal. Težave in britkoste so perule nad me, pa tvoje postave premlujem. Praviqne imajo veliko terpéte, pa Gospod jih otéva iz vseh njih nadlog.»

Premislajte te beséde. Prerok je imel sam nadloge in britkoste, pa jih je védel premagati, ker je ve vsake težave svojiga serná ve Bogá klihal. In sam pové: »Ve Gospoda, prave, sam klihal, kolekorkrat sam ve britkoste bil, in me je usliwal.»

Drug prave: »Zelo sam se jokal, solze sam prelival, ker je deley od mene, on, ke be me lahko tolæil, in mojo duwo pokrepçal. Néle dan sam bil zasmehavan od svojiga ljudstva,

zasramevavna pésem sam jim bil. Zebritkostme me je napajal, s' pelenam me pasel, vse zobé me izbil, in me s' pepelam sitel. Né ga belo pokoja mojemu sarŋu, vseh dobrot sam pozabil, ter sam djal: Moje upane in moj kónarŋ ve Bogá sta minula."

Imej se na sume te beséde, beséde tóæbe so, in prerok Jeremíja jih je govoril.

Pa se vendar spet potolaæe, ker parstave: »Gospod je moj dél, prave moja duwa, van upam. Bog je ním dober, ktere van upajo; je dober duwe, ktera ga iwe; zakaj Gospod nas ne bo veyno zavergel."

Tretji prave: »Gorjè mene! v lovéku sem enak, ke ve jesen po brane paperkva. Né ga grózda, de be ga zóbal. Zgódnah smokav moja duwa æelí. Poboæne so poule iz deæele; né ga veŋ jarŋaga med ludmí."

Pa se sam spet s' téme besédama zas

tolææ rekou: » Ve Bogá bom gledal ,
ve Gospoda svojiga odrašenika bom
upal. Moj Bog me bo usliwal. — Ve
tame seher sedim , pa Gospod je moja
luq. Jezo Gospodovo bom preterpel ,
ker sam se van pregréwil. Me bo spet
svetlobo perpelal , bom gledal ne-
govo praviho. »

Gléj spriqevane prerokov , kakó so
bele stiskane nih serija , in kakó je bil
nih duh ve Boge potolææn.

Tude Jobovo poterpeælivost po-
gnate. O velik izgled poterpeælivoste ,
ve tolææbo vsam mojim hlapnam je
on postavljen.

Tude drugo terplene , preganane
in skuwane svetnikov vam néso neznane.

Vse , in posebno svete marterneke
so beli ze veqam terplenem skuwane ,
in nih poterpeælivost jim je nih so-
vraæneke premagate pomagala.

Premisléte le práv: » Nobedan ne
zasluææ krone , qe se práv ne bojúje. »

Zakaj ve boji se pokaæe junák. Ako be ne belo boja s' skuwnavama in vojske za britkostma, be tude vesele premage ne belo. Kjer pa premage né, onde tude zasluæene krone né.

Toré prave sveta apostel Jakop : » Bratje moji ! vse vesele se mislete, æe ve mnoge skuwnave pridete. » In sveta Peter piwe : » Blagor vam, æe zavol pravine kej terpetè. » In Pavel : » Vam je dano ne le veravate ve Kristusa, ampak tude terpetè zan. »

Po teh izgledah in naukah vnet ohrane tude tí svoje serne ve poterpælivoste, in zroæe se ma ve vsaka britkoste in stiska.

Kdo te more wkodvate, æe pridno uednost lubaw ? Glej vse tvoji zdihleji so sæwtète, in za nar manwe tvoje terplene te yaka krona,

Æe se ve britkoste, misla, de to je pot svetnikov, po kteram se ve nebewko kralestvo gre.

XV. P o s t a v a.

Περποροϋεβανε ποτερπεϋλιβoste zavol
nezmernega plačila.

13. Tolææ se tude s' tém, de se
s' terplenem svojimu Gospodu Jezusu
Kristusu podoben, in zahvala ga, če
mu morew kej majhnega povarnita.

Povém te : Zopernost terpéte je
veçe zasluæene, kakor pa dobre déla
lélate.

Se me zdí, de imam veliko slu-
teabnekov, pa ne morejo veliko terpéte.
Majhna nadloga jih pobíje, majhna
krevinja jih ujezí, in nar manwæ pri-
eka jih pohujwa; kmala se potoeæejo,
n vadó veliko çež krevinjo in svarje-
je pregovarjate. To né práv; táko dja-
ne je mojemu in vseh svetnikov dja-
nu silno nepodobno.

Nektere tude pravejo, de imajo ma-
o mirú, in jez jim pravam : Zató né-
nate mirú, ker poterpeϋlivoste néma-

te, ker le po svoji vole délate, imate le mesene æele, in le po ulovéwke æiwate. »Od kod so vøjske in prepire med vama? Ale ne od vaweh slast in strast?»

Če ima kdo veq potarpeælivosta, veq mirú bo imel. »Svoj mir vam dam, ne kakorwnega svét dá.» Moj mir je ve velika potarpeælivosta, ve prenawana terplena, ve zanaqevana vsaga posvatenega vesela. Kdor hoqe boæji perjatel bite, mora takó ravnate.

Nésem pernesel mirú, ampak meq. Le tiste bodo iméle mir na svéte, ktere so prave vole; »zakaj huðobne né-majo mirú, prave Gospod, ampak mir ludém na svéte, ktere so prave vole.»

Imejte mir ze Bogam, ne pa s svétam, ne s' svojime slastma in s svojim poæelenem, ampak ve junaukem boji zoper vse to. To je prave in svete mir, ke je mene vweq.

14. Misle tude per svoji britkosta de vsaka nadloga, in vsaka boleqina

na svéte k male néha, in de ji je veu-
no in silno veliko plačilo hraneno
per mena ve nebesah.

Vzema se tude ke serhu poguble-
me hudobnah, in nih pregrōzno ter-
plene. Če zdé takó malo terpéte ne
moreu, kaj bo pa ve neugaslivam pe-
klenskem ogné?

Deræe svoj perst na ogné, in mo-
rebite ne bow mogal prestata. Kaj bo,
če bo hél tvoj æavot ve peklenka
ogon varæen?

Ne boj se tadej tistega, ke le te-
ló umorí, in ne sarda se nad tistam,
ke le revnemu telesu bolequine napra-
ve, ampak tistega se boj, ke umorí,
im ima oblast duwo in teló ve pakel
vréçe. Téga, pravem, se boj, to pre-
miwluj, téga se dōstokrat spomne, in
bow spoznal, de néso naq vse tvoje
britkosta.

Tolaæe se tadej per vsake stiska
s' téma besédama : » Bodate poter-

pekelive do prihoda Gospodovega; zakaj konca vsah reči se bliža, Svét in njegovo poselene prejde." Kdor neč na svéte ne luba, on tolekan loče zoparnoste prenawa.

15. Vse perjatile svetá najdejo, de so golafane, ker svoje zaupahe ve neč postavljajo. Svete ljudje pa xele večnega plačila, in be rada svét beræ zapustile. Neč nouejo iméte na nem, ampak se bogastva za nebesa nabírajó. Imajo seher veliko zoparnost, pa se opahejo ze oróajem poterpekelivoste. Rade be bali seher prostí od zoparnost in nadlog; ale ve vsem se moji roke grouce, in pravejo: Oče! tvoja vola se zgode! Oče ne kakor jez hočem, ampak kakor tí!

» Vse je Bog stvaril, kar je hotel na nebe in na zemle, ve morji in ve vsah brezneh; » toré se ne pergodí nekumur neč zoparnega brez mojiga prpučenja in pravične naredbe.

Ученъ η. Gospod! tí véw vse; tebe je znano, kaj je mene dobro. Lej, tvoj služabnek sem, naj se me godi po tvoji beséda. Vse tvoje sodbé so práv in resniqne: enega ponižaw, enega povikwaw; ker ve tvoji roké so vse pokrane zemle. » Praviqen se, o Bog, praviqne so tvoji sklepe. Zvést in svet se ve vseh svojih déleh. Vse je ve tvoji oblasti, in nahye se tvoji vole ne more ustavlaté. Nebó in zemlo se stvaril, in vse, kar je ve nih, Gospod sabaot.»

Ve tvoje roké groqim svojiga duhá, ker tí se moj odreweník.

Tí me otévaw od vseh mojih sovraženkov, od mojih gréhov in strast. Tí se ve britkoste zame obnawaw, me ve mojih stiskah tolæiw, ke me obdajajo brez utavila.

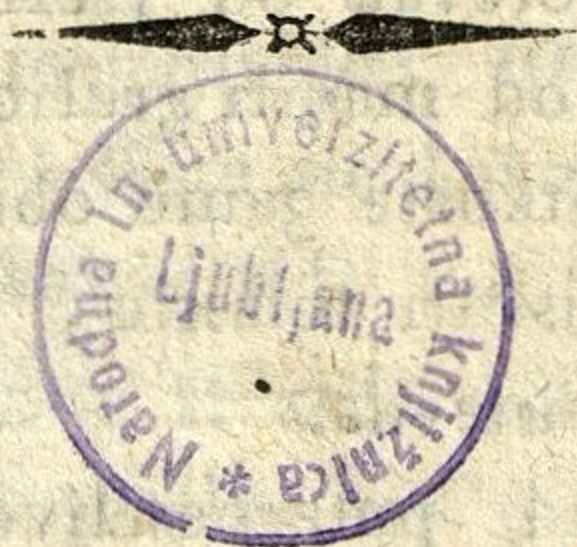
Gospod! poterpeælívoste me je tréba; poterpeælívost je moje branilo.

Djal se poterpeælívoste: Tí se

møja sestra; uboutvu: Tí se møja
perjatlanja; in ponixnosta: Tí se mø-
ja xena in møja mata.

Vas vse lube Gospod, in ze be-
sédama svøjih ust blagodarúje. O de-
be beli mene in vsam negovam so-
vraxnecam takó lube in perjetne, ka-
kor so nemu.

O ve lube qednoste! ostanite per-
nas do kønja nawaga xivlena, in ye-
tude mí per vas ostanemo, bomo go-
tovo ke Gospodu perula.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000320981

